ప్రథమ దర్శనంలోనే అంతటి అనుభవం ఎలా కలిగింది?

(భక్తురాలి ప్రశ్నకు మాస్టరుగారి సమాధానం)

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ప్ర :- అన్ని సంస్కారాలలాగే హృదయపూర్వకమైన భక్తిగూడా పూర్వజన్మ సుకృతమేమో, లేకుంటే మీవంటివారికి మొదటి దర్శనంలోనే అంతటి అనుభవము, ప్రశాంతత కల్గడము, నావంటివారు నిత్యదర్శనము చేస్తున్నా భక్తిగూడ మిగిలిన భావాలలాగే తాత్కాలికము మాత్రమే అవడమేమి? అలా అయితే సాయికోరిన నిష్ఠ సబూరీలను అర్పించడం మన చేతులలో ఏమున్నది?

- ఒక పాఠకురాలు. ఎర్రమంజిల్, హైదరాబాదు.

జ :- అన్ని సంస్కారాలవలె భక్తికూడ పూర్వ జన్మ సుకృతమే. పూర్వజన్మ సుకృతమంటే వెనుకటిజన్మలలో మనం చేసుకొన్న మంచియొక్క ఫలితమే. కనుక మనము ఈ జన్మలో శక్తినంతా వినియోగించి కృషిచేసి అట్టి ఫలితాల్ని పొందగల్గడం మన చేతుల్లోనే వుంది. అందుకే "ఉద్ధరేదాత్మ దాత్మానాం" - "తనను తానే ఉద్దరించుకోవాలి" అని భగవద్గీత చెప్పింది. కానీ సాయి చెప్పినట్లు, "ఈ మార్గంలో పయనించటం దున్నపోతు నెక్కి నాన్వేషూట్ దాటటంకంటే కష్టం. మనం శక్తినంతా వినియోగించి కష్టపడితేగాని ఫలితముండదు. మన యత్నం చాలినంత తీవ్రంగా జరిగితే ఫలితం ఈ జన్మలోనేకన్పించవచ్చుగూడ. ఇది స్వానుభవము. సంవత్సరం 1955 లో నా ఉపనయనానికి దైవజ్ఞులు పెట్టిన ముహూర్తబలం, ఆ క్రతువులోని వేదమంత్రాలు, మాపెద్దన్నగారి పూజలు, ఉపవాసాలు వారి అబ్బాయిని రక్షించలేకపోవటం చూచి తీవ్రమైన నాస్తికభావం, అంతకంటేగూడ అన్వేషణ నాలో మేల్కొన్నాయి. నిరంతరము జీవితము, పరమావధి, చావుపుట్టుకల తత్వము, ఆత్మ- అనాత్మలగురించి తీవ్రంగా, ధృఢంగా 1961 వరకు ఆలోచన కొనసాగింది. రాత్రిళ్లు 3,4 గంటలకంటే నిద్రయెరుగను. వ్యక్తిగతమైన అభిమానంతో ఏ గురువుకూ తల తాకట్టు పెట్టుకోలేదు. గుడ్డిగా ఎవరు చెప్పినదీ అనుసరించలేదు. ఆధునిక విజ్ఞానం అధ్యయనంచేసి చివరకు ఆస్థికభావంకల్గినా సాధనమార్గంగూడా ఎవరు చెప్పినా అనుసరించలేదు. తెలిసో తెలియకో చేసిన ఆ కృషి ఫలితమే శిరిడీలో సాయి నుండి నిరంతరము వర్షిస్తున్న అనుగ్రహానికి పాత్రుణ్ణి చేసింది. అట్టి జిజ్ఞాసలో ఏ ఉద్యోగమూ నన్ను ఆకట్టుకోలేకపోయింది. అయితే అన్నగారి అబ్బాయి చనిపోయినప్పుడు అందరివలె శోకించి కొంతకాలానికి బాధ మరచిపోకుండా చేసింది సుకృతమే కావచ్చు. సద్గురువుయొక్క అనుగ్రహాము ఎప్పుడూ మన సుకృతమువలన-అంటే తీవ్రమయిన కృషివలన-సార్ధకమవుతుంది. అట్టి కృషి ఫలితంగానే తర్వాత గూడ ఎవరో శ్రమించి వ్రాసిన గ్రంధాలలోని విషయాలను అపహరించి సొంతం చేసుకోనివ్వలేదు. ఏ చిన్న విషయం ఎక్కడ నేర్చుకొన్న ఆ విషయం రచనలో ప్రకటించనిదే మనశ్శాంతి ఉండదు.

అన్నగారి అబ్బాయి చనిపోయినప్పుడు అందరివలె శోకించి కొంతకాలానికి బాధ మరచిపోకుండా చేసింది సుకృతమే కావచ్చు. సద్గురువుయొక్క అనుగ్రహాము ఎప్పుడూ మన సుకృతమువలన-అంటే తీవ్రమయిన కృషివలన-సార్ధకమవుతుంది. అట్టి కృషి ఫలితంగానే తర్వాత గూడ ఎవరో శ్రమించి వ్రాసిన గ్రంధాలలోని విషయాలను అపహరించి సొంతం చేసుకోనివ్వలేదు.

సాయిబాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

SRI MANGA BHARDWAJA TRUST

సంపుటి: 30 | జూలై-2012 | సంచిక: 03

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారిచే స్థాపించబడిన ఏకైక పత్రిక, మన "సాయిబాబా"

విషయసూచిక

01. ప్రధమ దర్శనంలోనే అంతటి అనుభవం ఎలా కలిగింది?	- ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	01
02. గురుతత్త్వం	- ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
03. సద్గురు మహిమ	- దివ్యజనని అలివేలు మంగమ్మ	06
04. గురువు అనుగ్రహంలేక ఆధ్యాత్మిక సాధన సిద్ధిస్తుందా?	- ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	10
05. జై సాయి మాస్టర్	- శ్రీమతి వేదవతి	13
06. శ్రీ సాయిబాబా చిత్రపటం - 12 దంతధావనం	- శ్రీమతి వేదవతి	16
07. ప్రాపంచికమా? ఆధ్యాత్మికమా? ఏది ముందు?	- ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	20
08. జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్ చరిత్ర	- శ్రీ మతి వేదవతి	24
09. భారతీయ ఘనత	- ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	28

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P,Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500 068
Phone No. - 040 65741550
website: **www.saibharadwaja.org**
www.saimasterforums.org

చీఫ్ ఎడిటర్: శ్రీ పోలూరి శ్రీనివాసరావు బి.ఎ.ఎల్.ఎల్.బి
ఎగ్జిక్యూటివ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందా వివరములు

విడిప్రతి	: రూ. 10-00
సంవత్సర చందా	: రూ. 100-00
రాజపోషకులు	: రూ. 3,000-00
మహారాజపోషకులు	: రూ. 5,000-00

సద్గురువును గుర్తించి ఆశ్రయించడం ఎంతో కష్టం. ద్వాపర యుగంలోనే శ్రీకృష్ణుడు "ఎన్నో వేలమందిలో ఆత్మజ్ఞానం కోసం ప్రయత్నించేవాడు-ముముక్షువు ఏ ఒక్కడో వుంటాడు" అని చెప్పారు. ఇక ఆత్మజ్ఞానియైన సద్గురువు ఆ యుగంలోనే అంత అరుదైతే ఈ కలికాలంలో ఊరికి ఒక్కరు, వీధికొక్కరు, సద్గురువులుగా వెలవడం ఎంత విడ్డూరం! ఇందరు నకిలీ గురువుల మధ్య సిసలైన సద్గురువును గుర్తు పట్టేదెలా?

- ఆచార్య ఎక్కిరాల భరద్వాజ

సాయిబాబా పత్రికలో వెలువడే వ్యాసాలకు, అభిప్రాయాలకు ఆయా రచయితలే బాధ్యులు.

గురుతత్త్వం

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

"నీ జీవిత పరమావధి ఏమిటి?" అనడిగితే ''ముక్తి'', ''తరింపు'', ''ఆత్మసాక్షాత్కారం'', ''భగవత్సాక్షాత్కారం'' అని చెప్పని ఆస్తికులు మనదేశంలో అరుదనడం అతిశయోక్తికాదు. ఈ కోరికతోనే వీరిలో ఎక్కువమంది పూజలు, యాత్రలు, భజనలు చేస్తారు. ఇతర కోర్కెలతో పూజించేవారి సంఖ్యగూడ అధికమనే చెప్పాలి. ''అదెలా సాగుతుంది? కోరికలను త్యజించి ఆత్మసమర్పణ చేస్తేగదా అది లభించేది!" అనడిగితే, "ఎంతైనా మనం మానవమాత్రులంగదా! మనమింకా కోరికలను జయించే స్థితికి రాలేదు. ఆస్థితిని ఆయనే ప్రసాదించాలి. అంతవరకూ మనకిది తప్పదు'' అంటారు ఎక్కువమంది. అంటే ప్రతివారిలో యీ అంతస్సంఘర్షణ వుంటుందనే చెప్పాలి: ఒక వంక కోరికలు వీడలేరు; మరొక వంక ఏమీ కోరనిస్థితిని, అందుకు తగిన ఆధ్యాత్మికానుభూతిని పొందాలనే తపన. ఈ స్థితిని తమ యత్నంతో దాటలేని వారు 'సత్పురుషుల'ను, 'గురువు'లనూ వెతుక్కునేలా చేస్తుంది. అందుకే అంతు లేకుండా మనదేశంలో పెరుగుతున్న జనాభా సంఖ్యకు తగురీతిన పెరిగేది మనదేశంలో స్వాముల, గురువుల సంఖ్య!

భక్తులు యీ 'సాధువులను' దర్శించడంతో, ఉపదేశాల వ్యాపారం బాగా పెరుగుతుంది. 'మా సాంప్రదాయం గొప్ప' అంటే 'మా సాంప్రదాయం గొప్ప' అన్న పోటీలు కల్పిస్తాయి - వివిధ 'శిష్య' కూటములలో. ఒక గురువుగారి శిష్యులు మరొక గురువుగారి శిష్యులను 'అపహరించి' తమ సాంప్రదాయానికి మళ్ళించాలన్న యత్నాలు, తత్ఫలితంగా ప్రతి గురువూ తమ శిష్యులు మరోగురువుగారిని గానీ, వారి శిష్యులను గానీ కలవకూడదన్న ఆంక్ష పెడతారు. అలా కలవడం గురుధిక్కారమనీ, గురుద్రోహమనీ, దానిపర్యవసానం పారలౌకికమైనా-మహా విపత్తుతో కూడియుంటుందనీ భయపెడతారు. ఒకవంక ఆ గురువును అనుసరించలేక, భయంతో విడువలేక సతమతమవుతారు అమాయక శిష్యబృందాలు. బాహాటంగానో, వ్యంగ్యంగానో ఒక 'గురువు', వారి 'శిష్యులూ' మరొక 'గురువు'నో, వారి 'శిష్యుల'నో విమర్శించడం జరుగుతుంది. అంటే ఆధ్యాత్మికరంగంలో గూడ రాజకీయాలు, వ్యాపారమూ చోటుచేసుకున్నాయి. ఇదంతా చూచి వెగటుపుట్టి అసలు ఆధ్యాత్మికత, గురుతత్వాలే మోసమనే నిర్ణయానికి పలువురు రావడానికిది కారణమవుతుంది.

'గురు'కులాల మధ్య పోటీ తీవ్రంగా సాగుతుండడంతో భక్తులను చేజారిపోకుండా చూచుకొనేందుకు కొన్ని సదుపాయాలు రూపొందాయి. "ఈ ఆధ్యాత్మిక సాధన అతిరహస్యం. ఇది మావద్ద వ్యక్తిగతంగా నేర్చుకోవాలి!" అని ఎఱువేస్తారు. ఆ తర్వాత ''ఇది యితరులకు చెప్పకూడదు" అని కట్టుదిట్టం చేస్తారు. నాటినుంచి గురుశిష్యులమధ్య ''అగ్రిమెంటు'' (ఒప్పందం) ఏర్పడుతుంది. ఆ గురువేది ఆజ్ఞాపిస్తే అది తిరిగి ప్రశ్నించకుండా వినాలి. లేకుంటే 'నరకం' ప్రాప్తిస్తుంది. అంతవరకూ చేసిన పుణ్యం బుగ్గి అయిపోయి, దోషం తగులుతుంది! అనతి కాలంలో భక్తుడి ఆంతర్యం సత్యాన్ని గుర్తించేస్తుంది. కాని ఆ అసత్యాన్ని విడువడానికి నిజమైన ఆధ్యాత్మికత ఏమిటో, ఎందుకో, ఎలానో తెలియక పోవడంవలన 'గురువు'ను వీడడానికి భయపడతాడు. అటువంటి భయాన్ని, ఆశ్చర్యకరమైన కల్పనలనూ ప్రచారంచేసి యిలా అమాయకులను ప్రత్యక్ష నరకంలో పడవేసే 'గురువు'లు ('గురువు' అంటే బరువని ఒక అర్థం!) నేడెందరో!

ఇట్టి కలికాలంలో గురుతత్వాన్ని లోకానికి తెల్పడానికా అన్నట్లు శ్రీ శిరిడీసాయిబాబా, శ్రీ అక్కల్‌కోట స్వామి, శ్రీతాజుద్దీన్ బాబా, శ్రీగజానన్ మహరాజ్, శ్రీరమణ మహర్షి వంటి నిజమైన

గురువులెందరో అవతరించారు. వీరిలో ఏ ఒక్కరూ పైన చూపిన అంశాలలో ఒక్క దానినీ కలిగియుండలేదు. ఇది గమనార్హం. మముక్షువులు, ఆస్తికులూ వీరిచరిత్రలు, బోధలు బాగా శ్రద్ధగా చదివితే ఆధ్యాత్మిక తత్త్వమేమో కొంత తెలుస్తుంది. పై చిహ్నాలు కన్పించగానే తగుజాగ్రత్తలో వుండడానికి వీలవుతుంది. ఈ విషయంలో కొండగుర్తులు రెండున్నాయి. నిజమైన గురువెన్నడు తాను గురువని, యితరులు శిష్యులనీ తలచడు. జ్ఞానియైనవారికి సకలజగత్తూ అందరికీ అందుబాటులోనున్న మంచినీటి చెరువుల్లావుంటారు. ఎవరి శ్రద్ధ, బుద్ధికుశలతనుబట్టి వారు వారికి తగిన బోధను పొందుతారు. ప్రత్యేకమైన ఉపదేశాలుండవు. వారి ఆచరణ, సామాన్యమైన పలుకు, దివ్యమైన లీల, మౌనము భక్తుల ప్రశ్నలకు వారిచ్చే సమాధానాలు -- వీటిలో ప్రతి ఒక్కటీ శ్రీ కృష్ణుడు గోవర్ధనగిరిని కొనగోట వహించినట్లు సకల ఆధ్యాత్మికత యొక్క సారాన్ని వహిస్తాయి, వారి సాన్నిధ్యమే ఉపదేశం. శ్రీసాయి తమ గురువును సేవించిన కథ చదివినా, సాయిచరిత్ర చదివినా యిది బాగా అర్థమవుతుంది.

ఇలాటి సద్గురువులు తమ 'శిష్యులను' 'గురుద్రోహం' వంటి భయంకర పదజాలంతో కట్టిపెట్టుకోరు. అవధులులేని వారి నిర్హేతుకమైన ప్రేమ సహజంగానే భక్తులను ఆకట్టుకుంటుంది. అన్యమైన భయాలతో అంటి పెట్టుకోవలసిన దుస్థితి గుప్తమైన తిరుగుబాటే, ద్వేషమే! ఏనాడో అంతర్యంలో అట్టి భక్తులు వారి కుత్సితగురువులకు దూరమయ్యారనే చెప్పాలి, భక్తి ప్రేమరూపం, ప్రేమలేనిదే ఆధ్యాత్మికతలేదు. ఆజ్ఞలతో అదుపులో పెట్టేది ప్రేమకాదు.

నిజమైన గురువులు వారినాశ్రయించిన స్వేచ్ఛను ఆటంకపరచరు - ఎట్టి ఆంక్షలతోనూ, వారిభక్తులు ఏమహనీయులనైనా, సాధువులనైనా యదేచ్ఛగా దర్శించవచ్చు. వారికి నచ్చినదానినెన్నుకోవచ్చు. "నేను చెప్పింది నమ్మితీరాలి"

'మా సాంప్రదాయం గొప్ప' అంటే 'మా సాంప్రదాయం గొప్ప' అన్న పోటీలు కన్పిస్తాయి - వివిధ 'శిష్య' కూటములలో. ఒక గురువుగారి శిష్యులు మరొక గురువుగారి శిష్యులను 'అపహరించి' తమ సాంప్రదాయానికి మళ్లించాలన్న యత్నాలు, తత్ఫలితంగా ప్రతి గురువూ తమ శిష్యులు మరోగురువుగారిని గానీ, వారి శిష్యులను గానీ కలవకూడదన్న ఆంక్ష పెడతారు. అలా కలవడం గురుధిక్కారమనీ, గురుద్రోహమనీ, దానిపర్యవసానం పారలౌకికమైనా-మహా విపత్తుతో కూడియుంటుందనీ భయపెడతారు.

భగవత్స్వరూపంగా గోచరిస్తుంది. ఆ దైవరూపాలుగనే కన్పిస్తారు. కనుక వారిని శిష్యులని తలచేదెలా? కనుకనే తమ 'శిష్యుల'ను ఎట్టి నిబంధనలతోనూ వారు కట్టివేయరు. వారి వద్ద మరుగుపరచుకోవలసిన 'యోగరహస్యాలు'ండవు. అనరు. అనుభవంలో మనకే అట్టినమ్మిక కల్గుతుంది. ఎక్కడ తిరిగినా చివరికి ఆత్మ నిజమైన శాంతిస్థానాన్ని చేరుతుంది, శాస్త్రం గూడ "తేనె మీద ప్రీతిగల తేనెటీగ వివిధ వర్ణాలు, రూపాలుగల పువ్వులన్నింటినీ దర్శించి, తేనెను గ్రహిస్తుందో అలానే ముముక్షువు వివిధ

గురువులను దర్శించి, జ్ఞానాన్ని ఆర్జించాలని -గురుగీత". జీవితాంతం కలసి జీవించవలసిన భార్యనో, భర్తనో పొందాలనుకున్నప్పడే ఎన్నో సంబంధాలు చూస్తాముగదా! అలానే దీనికోసం సద్గురువుల చరిత్రలనుచదివి వారి లక్షణాలనాకలింపు చేసుకుని, కొంతైనా బోధనర్థంచేసుకున్నాక వివిధ సత్పురుషులను దర్శించాలి. మనస్సు తన సంస్కారానికి తగిన గురువును స్వయంవరం చేసుకొని స్థిరపడుతుంది. లేకుంటే ముందు చెప్పిన నరకం తప్పదు.

ఏ గురువును దర్శించినా క్షుణ్ణంగా వారిని పరిప్రశ్న చేసి సందేహనివృత్తి చేసుకొనే అవకాశాన్నిస్తారు సద్గురువులు. 'భగవద్గీత' కూడ అలానే

చేయమని చెబుతుంది. అర్జునుడు వేసిన ప్రశ్నల పరంపరకు ఓర్పుగా సమాధానమిచ్చాడు కృష్ణుడు. "గురువుతో చర్చ తగదు!" అని బెదరగొట్టలేదు. అలానే నిజమైన గురువు తనను భక్తులు పరీక్షించడానికంగీకరిస్తాడు. రామకృష్ణపరమహంస వివేకానందుడితో ''నీకు తృప్తి కలిగేదాకా పరీక్షించుకో!" అన్నారే గాని, వారించలేదు. శ్రీసాయి సర్వజ్ఞులవునోకాదో పరీక్షించాలని శ్యామా, సాయికి భక్తులు సమర్పించిన రెండు రూపాయలు దాచాడు. తర్వాత అతడింట దొంగతనం జరిగింది. సాయితో బాధను చెప్పకోగా "నీ యింట దొంగతనం జరిగితే చెప్పకోడానికి నేనైనా వున్నాను, నావి రెండు రూపాయలు పోయి ఆరు నెలలైంది. నేనెవరితో చెప్పకోనూ?" అన్నారు గాని, "పుండాకోరా! నన్ను పరీక్షిస్తావటరా!'' అనలేదు. భక్తులచేత పూజించబడుతున్న సాయిని ఆసనం మీదనుంచి లెమ్మని గద్దించాడు నానావల్లి. సాయి వినమ్రులై లేచారు. క్షణం కూడా ఏమారకుండా తమ నమ్రతను కాపాడుకొంటున్న సాయి యొక్క నిరహంకారానికీ, నిర్మోహానికీ జోహారులని నానావల్లీ ఆత్మ సమర్పణ చేసుకున్నాడు.

వ్యాసపూర్ణిమ అనబడు 'గురుపూర్ణిమ' నాడు ఈ సత్సాంప్రదాయాన్ని తెలుసుకొని త్వరగా 'గురు అమావాస్య'ను తొలగించుకొని గురుచంద్రుల అనుగ్రహ వెన్నెలలను పొందుదుము గాక!

శ్రీసాయి సర్వజ్ఞులవునోకాదో పరీక్షించాలని శ్యామా, సాయికి భక్తులు సమర్పించిన రెండు రూపాయలు దాచాడు. తర్వాత అతడింట దొంగతనం జరిగింది. సాయితో బాధను చెప్పకోగా "నీ యింట దొంగతనం జరిగితే చెప్పకోడానికి నేనైనా వున్నాను, నావి రెండు రూపాయలు పోయి ఆరు నెలలైంది. నేనెవరితో చెప్పకోనూ?" అన్నారు గాని, "పుండాకోరా! నన్ను పరీక్షిస్తావటరా!" అనలేదు.

సద్గురు మహిమ

దివ్యజనని అలివేలు మంగమ్మ

సద్గురు మహిమగూర్చి వర్ణించనెవరితరమూ గాదని పెద్దలు చెబుతారు. అంటే గురు మహిమ మన ఊహకు అందనంతటి గొప్పది అని అర్థం.

అసలు 'గొప్పది' అంటే ఏమిటి? కరుణ వర్షించడంలోనా? కఠినంగా శిక్షించడంలోనా? మామూలుగా మనం గురుమహిమ గూర్చి చెప్పుకునేటప్పుడు కరుణ వర్షించడంలోనేనని అనుకుంటాము.

'గురుమహిమ' అంటే గురువు యొక్క చర్యలు అంతటి మహిమగలవి అని అర్థం. సద్గురువు సకల చరాచర సృష్టినీ సృష్టించి నిలిపి, లయమొనరుస్తాడు. అందుకని ఈ సృష్టి మొత్తం ఆయన మహిమా స్వరూపమే. ఒక కవి హృదయం పులకించినా, ఒక గాయకుని హృదయం పరవశించినా, ఒక తాత్వికుని హృదయం చింతన చేసినా, ఎందరు ఋషులు, మునులు, యోగులు తమ తపస్సుల ద్వారా ధ్యానించినా, ఎందరు వైజ్ఞానికులు పరిశోధనలు జరిపినా- వారు తెలుసుకునేది ఆయన మహిమాన్విత సృష్టిలో అణువంతమాత్రమే.

అలాగే స్థితి, లయములుగూడ ఆయన యొక్క మహిమా స్వరూపమే.

గురు మహిమ అతి చిత్రమైనది. పసి పిల్లవాడికి తాయిలం పెట్టినట్లు మనకు తాయిలాలుగా చిన్న చిన్న కోరికలు వెంటనే తీర్చి మనలను మురిపిస్తుంది. కొద్దిగా ఎదిగాక ఒక చెంపను ముద్దు పెట్టుకుంటూ మరొక చెంపను పగులకొడుతున్నట్లు కొన్ని కోరికలు తీరుస్తూ, కొన్నింటిని తీర్చక ఏడిపిస్తూ వుంటుంది. ఒక చెంప వాయిస్తున్నట్లు కొన్ని కష్టాలను తీర్చక, నేను లేననుకోవడానికి వీలులేనట్లు కొన్ని కోరికలు తీరుస్తూ, కాసేపు ఏడిపిస్తూ, కాసేపు నవ్విస్తూ తను తప్ప గతిలేనట్లు ప్రవర్తిస్తుంది. సాధనలో ఎదిగిన వాడికి అంటే యింకా బాగా తనను నమ్ముకున్నవాడికి వట్టి చెంపదెబ్బలు మాత్రమే గాదు, కొరడా ఝుళిపించడం గూడ చేస్తుంది. ముద్దులు, మిఠాయిలు ఏ మాత్రం వుండవు.

సద్గురువు మహిమ వెన్న వలె అతి మృదువైనది. అంతేగాదు. వజ్రం వలె అతి కఠినమైనది గూడ. అయితే ఎవరెవరి స్థాయినిబట్టీ వారి వారి పట్ల అట్లా ప్రవర్తించడము, ప్రసాదించడము చేస్తుంది. అయితే ఎంత కఠినంగా వుంటుందో అంత శ్రేయస్సును చేకూరుస్తుంది.

అంతటి మహిమ గల సద్గురువు చేసిన కొన్ని లీలలను యిప్పుడు చెప్పుకుందాము.

సద్గురుని లీలలు చిత్రవిచిత్రములుగా వుంటాయి. ఆయన ఒక నిరుపేదవాడిని గొప్ప ధనవంతుడుగా చేస్తాడు. మరొకనిని నిష్ఠదరిద్రునిగా చేసి చూస్తూ వూరుకుంటాడు. ఒకరికి ప్రాణం పోస్తే, మరొకరిని(మన దృష్టిలో) నిర్దాక్షిణ్యంగా ప్రాణం తీస్తాడు.

చాకలివానికి సామ్రాజ్యమిస్తాడు. మూగవానిని వేదవేదాంగ పారంగతుని చేస్తాడు. గొడ్రాలికి సంతానం ప్రసాదిస్తాడు. ఇలా ఎందరికో ఎన్నో కోరికలు తీరుస్తాడు.

ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. ఇలా సత్యాన్ని బోధించిన ప్రతి విషయంలోనూ ఎదురుదాడులను ఎదుర్కొంటూ, ఎదురు బాటలోని ముళ్ళను ఏరివేసుకుంటూ ముందుకు సాగిపోయారాయన.

ఆయనను నమ్ముకుంటే కష్టాలను ఎదుర్కోవలసిందేనా? అన్నది ప్రశ్న. కానీ ఆయనను నమ్ముకోకపోతే కష్టాలను తొలగించుకోగలమా? అన్నది ఎదురు ప్రశ్న. అసలు తమను నమ్ముకున్నవారిని కష్టాలపాలు చేస్తారనడం లోకంలో పరిపాటి. అయితే వారిని నమ్ముకోవడమెందుకు?

అయితే గురు మహిమకు మరోకోణం గూడ వున్నది. అది రెండువైపులా పదునువున్న కత్తిలాగా పనిచేస్తుంది. గురువు ఒక ప్రక్క మధురమైన పండ్ల ముక్కలు కోసిపెట్టినట్లు మధురానుభవాలను ప్రసాదిస్తూనే మరొకవంక ఆపరేషన్ చేసినట్లు కష్టాలను గూడా ప్రసాదిస్తాడు. అయితే వైద్యుడు మన శరీరానికి పనికిరాని, హాని కలిగించేవాటిని తొలగించడానికి, సవరించడానికి ఆపరేషన్ చేసినట్లే సద్గురువు గూడ కష్టాలను అనుభవించేటట్లు చేసి, వెనుక తానుండి శ్రేయస్సును చేకూరుస్తాడు. వైద్యుడు మనకు ఆరోగ్యాన్ని ప్రసాదించినట్లే సద్గురువు పరమార్థాన్ని ప్రసాదిస్తాడు.

సమర్థ సద్గురువైన శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని ప్రథమదర్శనంలోనే అంతగా అనుగ్రహించి ఆయన ద్వారా తాము చేయదలుచుకున్న లోకకళ్యాణ కార్యక్రమాన్ని చేయించుకుంటున్నప్పటికీ మరొకవైపు లౌకిక జీవితంలో ఆయనకు అనేక ఒడిదుడుకులను ప్రసాదించారు. నల్లేరు మీద నడకగాకుండా పల్లేరు కాయల మీద నడకగా సాగింది ఆయన జీవితం. అన్ని వైపులనుంచీ ఆయనకు ఎదురుగాలులే వీచాయి. తమను అడిగినవారికి, అడగనివారికీ గూడ వారి అవసరాలు గుర్తించి ఆర్థిక సహాయం అందించిన ఆయన ఆర్థికంగా ఎంతో యిబ్బందిపడవలసి వచ్చింది. సరియైన ఆధ్యాత్మికతను బోధించినందుకుగాను ఆధ్యాత్మికత అంటే సరిగా తెలియని వారందరి యొక్క ఎదురుదాడులను

అయితే ఆయనను నమ్ముకుంటే కష్టాలను ఎదుర్కోవలసిందేనా? అన్నది ప్రశ్న. కానీ ఆయనను నమ్ముకోకపోతే కష్టాలను తొలగించుకోగలమా? అన్నది ఎదురు ప్రశ్న. అసలు తమను నమ్ముకున్నవారిని కష్టాలపాలు చేస్తారనడం లోకంలో పరిపాటి. అయితే వారిని నమ్ముకోవడమెందుకు? అందుకనే, "అంతగా వారిని నమ్ముకోకుండా కష్టాలు వచ్చినప్పుడు మాత్రమే వారిని ఆశ్రయిస్తే వాటిని వారు తొలగిస్తారు, లేకపోతే లేదు. అంతమాత్రం భక్తి మనకు చాలు, అంతకుమించి మనకు వద్దు, అవసరంలేదు గూడ. కారణం ఎంత ఎక్కువగా భక్తి వుంటే అంతగా కష్టాలు పడవలసివస్తుంది" అని చాలా మంది పరిమితమైన భక్తితో సద్గురువులను ఆశ్రయిస్తూ వుంటారు.

అయితే నిజంగా సద్గురువు అలా ఎందుకు చేస్తాడు? దానిలో వున్న అంతరార్థమేమిటి? అంతగా కష్టాలు పెట్టినా భక్తులు వారిని వదులుకోకపోవడానికి కారణమేమిటి?

సద్గురుభక్తివలన తలకుమించిన కష్టాలు రాక తప్పవా?

జీవితంలో కష్టసుఖాలు రెండూ అనుభవించడం అన్ని జీవులకూ సమానమే. కానీ మానవుడు మాత్రం ఈ రెంటినీ పోల్చి చూచుకుని కష్టాలలోంచి బయటపడే ప్రయత్నం చేస్తాడు. అంటే మానవుని అభివృద్ధికి కష్టాలు ఒక కారణమనీ చెప్పవచ్చు. అట్టి కష్టాలే లేకుంటే మానవులు అభివృద్ధి చెందటానికి కావలసిన ప్రయత్నం చేయడు. అంటే ఇటు లౌకికంగానూ, అటు పారమార్థికంగానూ కూడా

జడుడుగా, స్థబ్ధుడుగా మిగిలి పోతాడు.

అంతేకాదు. శక్తికి మించి సద్గురువెన్నడూ ఆధ్యాత్మికతలోకి లాగజూడడని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పేవారు. అంటే భక్తునికి వివేక వైరాగ్యాలు కలుగజేయడానికి, కర్మక్షాళన చేయడానికి అవసరమైన కష్టాలు ప్రసాదిస్తాడు సద్గురువు. అలా కాక పూర్వకర్మ వలన భరించలేనంతటి కష్టాలు వచ్చినపుడు తోడుండి రక్షిస్తాడు. అవసరమైతే అట్టి కర్మను తొలగిస్తాడు కూడా.

మనసుకు వివేకాన్ని, వైరాగ్యాన్ని, ధర్మంగా నడవడానికి కావలసిన మానసిక ధారుడ్యాన్ని, సాధనకు కావలసిన పట్టుదలను క్రమంగా మనకు కష్టాలు అలవరుస్తుంటాయి. అలానే జీవితానికి కావలసిన స్ఫూర్తిని, ఉత్సాహాన్నీ సుఖాలు, సంతోషాలు మనకు కలిగిస్తాయి. సద్గురువు తన భక్తునికి క్రమపద్ధతిన, తగురీతిన ఆ భక్తుని కర్మశేషాన్ని అనుసరించి, యిట్టివి ప్రసాదిస్తాడు.

ఈ విషయం సద్భక్తునికి మరువలేని సత్యంగా నిలుస్తుంది కనుక కష్టాలకు బెదరక, తన గురువు రక్షణను గుర్తుంచుకుని ధైర్యంతో, ఓర్పుతో, పట్టుదలతో వాటిని ఎదుర్కుంటాడు. తన కర్మ క్షాళనమవుతున్నందుకు సంతోషిస్తాడు. నేర్చవలసిన పాఠాలను నేర్చుకుంటాడు. తన జీవితంలోని కష్టసుఖాలు అన్నీ ఆ సద్గురు మహిమే అని గుర్తుంచుకుని పులకరిస్తుంటాడు. కష్టాలకు కృంగక,

భగవంతుని స్మరణ, శరణాగతి మాత్రమేనని, ఆయనకు నచ్చినట్లు కర్తవ్యాన్ని నిర్వర్తించడమేననీ తలుస్తారు, లేక అవి సద్గురువు తమకు పెట్టే పరీక్షలని తలుస్తారు, లేక వాటిని ప్రసాదాలని గూడ తలచవచ్చు. అందుకే వాటికి వారు కృంగరు. శాంతితో వుంటారు.

భక్తులు గాని వారు, అంటే సామాన్యులు, కష్టాలు వచ్చినప్పుడు బాధపడుతూ వాటికి కారణమైన పరిస్థితులను, వ్యక్తులను తిట్టుకుంటూ ఇతరులకు, తమకూ అశాంతిని కలుగజేసుకుంటారు. ఇటువంటి భావాలవలన అవి యింకా యింకా పెరిగి సంస్కారాలు బలపడి నిరంతరం ఏదో ఒక అశాంతిపూరకమైన ఆలోచనలలో సతమతమవుతుంటారు.

ఉదాహరణకు ఆర్థిక ఇబ్బందులు, ఆరోగ్య పరిస్థితులు, చదువు, ఉద్యోగ సమస్యలు మాత్రమే గాక ఉదయం లేచింది మొదలు వారిట్లా వున్నారనో, వీరిట్లా అన్నారనో, లేక వారిట్లా చేసారనో అనుకుంటూ శాంతిని కోల్పోతుంటారు. ఇవి మాత్రమేగాక హోదా, అంతస్థు, పరువు ప్రతిష్ఠలు, మర్యాదలు-వీటన్నిటినీ ఆధారం చేసుకుని వాటిని నిలుపుకోవడానికి శతవిధాలుగా ప్రయత్నించడంలో అశాంతిని కొనితెచ్చుకుంటారు. అతి చిన్న విషయాలు గూడ అతి పెద్ద విషయాలుగా వాళ్లను బాధపెడుతుంటాయి. ఉదాహరణకు ఒకరు తమను పలుకరించలేదనో, నమస్కరించలేదనో, కూర్చోమనలేదనో, తినడానికీ,

ఆయనకు ఆత్మానుభూతిని ప్రసాదించి తనంతటివారుగా చేసారు బాబా. తద్వారా కొన్ని కోట్లమందికి ఈనాడు శ్రేయస్సు చేకూరుస్తున్నారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అనేక విధాలుగా చేసిన సద్గురు సాయి తత్త్వ ప్రచారం వలన కొందరు చిన్న, పెద్ద కోరికలు తీర్చుకుంటుంటే కొందరు ఇహపర శ్రేయస్సును పొందుతున్నారు. కొందరు పరమైన తత్త్వాన్నే పొందుతున్నారు. అట్టి అద్భుతమైనది గురుమహిమ.

సుఖాలకు పొంగక సమత్వాన్ని సాధిస్తాడు.

కష్టాలు భక్తులకు, భక్తులు కానివారికీ గూడ వస్తాయి. అయితే వారు అనుభవించే తీరులోనే తేడా వుంటుంది. భక్తులు వాటిని అంతగా పట్టించుకోరు. జీవితంలో కష్టసుఖాలు వస్తుంటాయి పోతుంటాయి, అవి సహజమేనని భావిస్తారు. చేయవలసినది

త్రాగడానికీ ఏమీ అడుగలేదనో-ఇలాంటి వాటిని భూతద్దంలోంచి చూస్తూ శాంతిని కోల్పోతారు. జీవితాంతము వాటిని తలచుకుని వాపోతుంటారు గూడ.

కానీ నిజమైన భక్తులకు యివేవీ పట్టవు, పట్టకూడదు గూడ. వారు ఇటువంటి వాటిని చాలా

అల్పవిషయాలుగా తలుస్తారు. వారు మర్యాదల కోసము, పొగడ్తల కోసమూ వెంపర్లాడరు. ఇవన్నీ వున్నా లేకపోయినా ఒకటిగానే భావిస్తారు. వాళ్ళకసలవి పట్టవు గూడ. అలాగని వాళ్ళు తమ కర్తవ్యాన్ని నిర్లక్ష్యం చేయరు. నిస్వార్థంగా, తమ కర్తవ్యాన్ని సక్రమంగా నిర్వర్తిస్తారు.

నిజమైన భక్తులు ఎల్లప్పుడూ తృప్తితో వుంటారు. వారు పస్తులుండవలసి వచ్చినా బాధపడరు. దీనికి ఉదాహరణ బాబా చరిత్రలోని మహల్సాపతి, శ్రీ గురుచరిత్రలోని యాయవారవృత్తిలో జీవించే నిరుపేద బ్రాహ్మణుడు. అలాగే సాఠేకు శిరిడీ గ్రామంలో వచ్చిన వ్యతిరేకత వల్ల బాబాను దర్శించడానికి వీలుపడక పోయినా అతడు బాధపడలేదు. బాబా తన శ్రేయస్సుకే అలా చేసారని భావించి తాను వున్నచోటనే బాబా సేవ చేసుకున్నాడు. అలాగే దీపకుడు మొ॥న శిష్యులను గురువు ఎలా బాధలు పెట్టారో గురు చరిత్రలో చూడవచ్చు.

అంటే నిజంగా సద్గురువును విడువక ఆశ్రయిస్తే, మనకు కనిపించే కష్టాలు వాళ్ళకా కష్టాలుగా అనిపించవన్నమాట. అంటే ఆయన ప్రసాదించే శాంతి ముందు యివి అత్యల్పాలన్నమాట. ఎంత వున్నా యింకా లేదనే కొరత, ఎన్నిసార్లు మనకిష్టమైనవి తిన్నా యింకా యింకా తినాలనే కోరిక, ఎంతగా సుఖాలను అనుభవిస్తున్నా యింకా యింకా అనుభవించాలన్న తపన-ఇవేవీ వారికి వుండవన్నమాట.

అంటే మనకు ఎంతో యిష్టమైన పదార్థం కడుపునిండా తిన్నప్పుడు కలిగే తాత్కాలికమైన తృప్తి, మనం కోరుకున్న సుఖాలను అనుభవిస్తున్నప్పుడు వుండే తాత్కాలిక సంతోషము-వారికి ఎప్పుడూ వుంటాయన్నమాట. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే ప్రపంచంలోని మానవజాతి అంతా దేనికోసమైతే ప్రాకులాడుతూ దానిని పొందలేకపోతున్నదో అట్టిదానిని భక్తునికి ప్రసాదిస్తాడు సద్గురువు. అట్టి అపారమైన, అంతులేని తృప్తి శాంతులను ప్రసాదిస్తాడు గనుకనే సద్గురువును సద్భక్తులు విడువరు, విడువలేరు గూడ.

అంతేగాదు, అట్టి సద్భక్తుని సద్గురువు తనంతటివానిగా గూడా చేస్తాడు. అట్టి వారిని ఆశ్రయించి మరెందరో ఐహిక, ఆముష్మిక సుఖాలను పొందుతారు. ఇక్కడ విచిత్రమేమిటంటే అట్టివారినే మనము గూడ కోరికలు తీర్చుకోవడానికి ఆశ్రయిస్తాము. మరి ఆయన అంతగా కష్టాలనే ప్రసాదించేవాడే అయితే అట్లా అనుభవించేవారినే మనము ఎందుకు ఆశ్రయిస్తున్నాము? వాళ్ళ దగ్గర శాంతి సౌఖ్యాలను ఎందుకు పొందగలుగుతున్నాము? మన కోరికలను ఎలా తీర్చుకోగలుగుతున్నాము?

ఇందుకు ఉదాహరణ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు. ఆయనకు ఆత్మానుభూతిని ప్రసాదించి తనంతటివారుగా చేసారు బాబా. తద్వారా కొన్ని కోట్లమందికి ఈనాడు శ్రేయస్సు చేకూరుస్తున్నారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అనేక విధాలుగా చేసిన సద్గురు సాయి తత్త్వ ప్రచారం వలన కొందరు చిన్న, పెద్ద కోరికలు తీర్చుకుంటుంటే కొందరు ఇహపర శ్రేయస్సును పొందుతున్నారు. కొందరు పరమైన తత్త్వాన్నే పొందుతున్నారు. అట్టి అద్భుతమైనది గురుమహిమ.

నిజంగానే అట్టి గురుమహిమను కొనియాడడం ఎవరి తరము? ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే తెలుస్తుంది- గురుమహిమ కష్టాలను ప్రసాదిస్తుందా? జన్మనెత్తిన తర్వాత కష్టసుఖాలు ఎలాగూ తప్పవు. నిజభక్తునికి అవన్నీ నీటిమీద వ్రాసిన గీతలలాగా జీవితంలో వచ్చి వెళ్ళిపోతుంటాయి. కానీ అంతులేని తృప్తి శాంతులతో అతడు ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంటాడు. అంతకంటే ఎవరికైనా కావలసినది ఏమున్నది?

ఈ కృతజ్ఞతా మహోత్సవ సందర్భంగా అట్టి అచంచలమైన గురుభక్తిని ప్రసాదించమని, ఈ గురు పూర్ణిమ నుంచి అయినా అట్టి గురుభక్తిని అలవరచుకునే శక్తిని అనుగ్రహించమనీ సద్గురు శ్రీ సాయినాధుని స్వరూపమైన పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని మనసారా ప్రార్థిద్దాము.

జై సాయి మాస్టర్!

గురువు అనుగ్రహంలేక ఆధ్యాత్మిక సాధన సిద్ధిస్తుందా?

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

*టి*బెట్‌లోని యాంగ్‌సా అనే ప్రాంతంలో జన్మించిన (1052 AD) మహాయోగి మిలారేపా. మిలారేపా పసితనంలోనే సంపన్నుడైన అతడి తండ్రి చనిపోతాడు. అమాయకురాలైన అతని తల్లినీ, చెల్లెలునూ, మిలారేపానూ దాయాదులు అష్టకష్టాలు పెట్టి, ఆస్థి కాజేసి యింటి నుంచి వెళ్ళగొడతారు. పగబట్టిన అతని తల్లి ప్రోద్భలంతో, మిలారేపా ఒక గురువు వద్దకు వెళ్ళి క్షుద్రవిద్యలెన్నో నేర్చుకొని వచ్చి తన శతృవులందరినీ దారుణంగా హతమారుస్తాడు. ఫలితంగా మిలారేపా మానసికంగా ఎంతో అశాంతికి గురియౌతాడు. క్షుద్రవిద్యలు నేర్పిన గురువు సలహాపై అతడు హీనాతిహీనమయిన జన్మల వలయంలో పడవేసే చెడ్డకర్మ నుంచి బైటపడడానికి శుభ్రమార్గం చూపగల ఆధ్యాత్మిక గురువునన్వేషిస్తూ బయలుదేరుతాడు.

చివరకు మహా తపస్సంపన్నుడూ, ప్రఖ్యాత మహాత్ముడైన నరోపా గారి శిష్యుడూ అయిన మార్పాగారిని దర్శించి, ఆయనే తనకు జ్ఞానాన్నివ్వగల సమర్థుడని పూర్తిగా విశ్వసించి, తాను చేసిన ఘోరమైన తప్పిదాలను ఏకరువుపెట్టి, తననా అశాంతి నుంచీ, పాపకర్మ నుంచీ విడుదల చేయమని ప్రార్థించి తన మనస్సునూ, శరీరాన్ని గురువుకర్పిస్తాడు.

మార్పాగారికి కూడా మిలారూపా తన వద్దకు వస్తాడనీ, అతన్ని తాను ఉద్ధరించి మహాయోగిగా చేయవలసి వుంటుందనీ దైవాదేశంవస్తుంది. అందుచే మార్పాగారు వెంటనే అతణ్ణి శిష్యుడిగా అంగీకరిస్తాడు.

మహాజ్ఞానియైన మార్పాగారు మిలారేపా యోగిగా పరిణతిచెందేందుకు తగిన తర్ఫీదునిస్తూ, పైకిమాత్రం అతని పట్ల కఠినంగా వ్యవహరించేవారు. అనేక అంతస్థుల భవనాలను కొండరాళ్ళతో ఒక్కడినే నిర్మించమనేవారు. అలా చేశాక వాటిని పడగొట్టించి, ఎక్కడిరాళ్ళనక్కడ పడవేయించేవారు. అయితే ఎన్నిసార్లు అడిగినా ఉపదేశం మాత్రం చేసేవారు కాదు. ఏమార్గమూ బోధించేవారూకారు. ప్రతిసారి ఒక్క ఇల్లు కట్టిచ్చావంటే ఈసారి కూలద్రోయించననీ, తప్పక ఈజన్మలోనే బుద్ధత్వాన్ని ప్రసాదించగల ఉపదేశం యిస్తాననీ ప్రోత్సహించేవాడు. ఇలా కాలయాపనతో విసిగిపోయిన మిలారేపా ఒకసారి మిగతా శిష్యులతోపాటు ఉపదేశం కోసం కూర్చొని గురువుచే తీవ్రంగా దండింపబడతాడు. "ఈయన హృదయాన్ని నా సేవతో ఎన్నటికీ కరిగించలేను. ఈయన ఉపదేశమివ్వక నేను తరించను" అని దుఃఖిస్తున్న మిలారేపాను గురుపత్ని, మార్పాగారి ప్రధానశిష్యుడూ, గురువంతటి జ్ఞానీయైన గోగ్‌డన్ వద్దకు పంపుతాననీ, దుఃఖించవద్దనీ ఓదారుస్తుంది.

సత్యాన్వేషణతో తపిస్తున్న మిలారేపాకు గురుపత్ని చెప్పిన మాటలు ఆశాజ్యోతులౌతాయి. ఎవరివద్ద నుంచైనా సరే ఆ ఉపదేశం పొంది బుద్ధత్వాన్ని పొందాలని అతని కోరిక. గురుపత్నియైన దావేమా ఒకరోజు భర్తను ఏమార్చి, పూజామందిరంలోని మార్పాగారి గురుదేవులైన నరోపాగారి జపమాలలు మిలారేపాకిచ్చి భర్త వ్రాసినట్లుగా,''నేను త్వరలో ఏకాంతవాసానికి

వెళ్తున్నాను. ఈ మంత్రగాడు ఉపదేశం పొందాలని ఆతృత పడుతూండటంవల్ల నీవద్దకు పంపుతున్నాను. నువ్వతనికి ఉపదేశమివ్వవలసినది. ఇది నా ఆజ్ఞ. వేసి తీసుకొచ్చి, లామా గోగ్‌డన్ ముందు కుప్పవేసి, "ఇంతవరకు చేసుకున్న గొప్ప పాపాలరాశికి తోడు యిప్పుడు మరికొంత పాపాల్ని చేర్చాను. నా పాపానికి

మహాజ్ఞానియైన మార్పాగారు మిలారేపా యోగిగా పరిణతిచెందేందుకు తగిన తర్ఫీదునిస్తూ, పైకిమాత్రం అతని పట్ల కఠినంగా వ్యవహరించేవారు. అనేక అంతస్థుల భవనాలను కొండరాళ్ళతో ఒక్కడినే నిర్మించమనేవారు. అలా చేశాక వాటిని పడగొట్టించి, ఎక్కడిరాళ్ళనక్కడ పడవేయించేవారు. అయితే ఎన్నిసార్లు అడిగినా ఉపదేశం మాత్రం చేసేవారు కాదు. ఏమార్గమూ బోధించేవారూకారు.

అందుకు గుర్తుగా నీకు నరోపాగారి జపమాలలు పంపుతున్నాను" అని ఉత్తరం వ్రాసి, మార్పాగారి సీలువేసి అతిరహస్యంగా పంపింది.

మిలారేపా గోగ్‌డన్ వద్దకు చేరిన సమయానికి ఆయన శిష్యులకు ప్రవచనం చేస్తున్నారు. ఒక గ్రంథంలోంచి ఆయన "నేను సృష్టి స్థితి లయకారకుడను. నేను గురువును. నేనే శిష్యుడను. నేనే చైతన్య రూపుడను.'' అనే పవిత్రవాక్యాలు చదువుతున్న సమయంలో మిలారేపా ఆయన దృష్టిలో పడ్డాడు. మిలారేపా నమస్కరించిన పద్ధతిచూచి అతడు మార్పాగారి శిష్యుడనీ, అతను పవిత్రమైన పైవాక్యాలు చదువుతున్న సమయంలో రావటంవల్ల ఆ శకునం యితను మహాయోగి అవుతాడనడానికి సూచన అని గ్రహించాడు గోగ్‌డన్. మిలారేపాతెచ్చిన ఉత్తరమూ, జపమాలలూ స్వీకరించి తప్పక ఉపదేశమిస్తానని వాగ్దానం చేశాడు.

మరునాడు లామాగోగ్‌డన్ మిలారేపాను పిలిచి తనదర్శనానికి వస్తున్నభక్తులనూ, శిష్యులనూ దుష్టులైన గొఱ్ఱెలకాపరులు కొందరు బాధిస్తున్నారనీ, మంత్రాలతో వారికి బుద్ధిచెప్పి వస్తే తప్పక ఉపదేశమిస్తాననీ చెప్తాడు.

"నేను క్షుద్రవిద్యలు నేర్చుకున్న ఆ రోజు ఎంత పాపిష్టిరోజు! ఈ పాపకూపం నుంచి నేను బయటపడను కాబోలు" అని నిందించుకుంటూ చేసేదేమీలేక గోగ్‌డన్ చెప్పిన వారందరి పొలాలపై వడగళ్ళ వానలుకురిపించి, వారందరికీ అపారనష్టం కలిగించి, వస్తూవస్తూ తానుచేసిన బీభత్సం వల్ల చనిపోయిన పక్షులనూ, ఎలుకలనూ ఒకమూటలో

నిష్కృతిలేదు. నామీద దయతో నన్నీ వలయం నుంచి బైటపడవేయండ''ని ఆవేదనతో దుఃఖించాడు. అప్పుడు లామాగోగ్‌డన్ ఓదార్చి, "నిరాశపడకు, నిజానికి నువ్వింత దుఃఖపడడానికి కారణమేమీలేదు. నిజానికి వీటిని నువ్వేమీ చేయలేదు. నామాట మీద విశ్వాసం లేకపోతే చూడు" అంటూ కాసేపు ధ్యానం చేసి, కళ్ళుతెరచి చప్పట్లు చరిచారు. ఎంత ఆశ్చర్యం! అప్పటిదాకా నిర్జీవంగా వున్న పక్షులు రెక్కలల్లాడిస్తూ పైకెగిరిపోయాయి. ఎలుకలు కలుగుల్లోదూరాయి! ఆ సమయంలో లామా గోగ్‌డన్‌లో బుద్ధత్వపు లక్షణాలను సంపూర్ణంగా చూచాడు మిలారేపా.

తర్వాత త్వరలోనే మిలారేపా ఎన్నాళ్ళుగానో కలలు కన్న ఉపదేశం లామాగోగ్‌డన్ మార్పాగారి ద్వారా పొందినదే మిలారేపాకిచ్చాడు. వెంటనే ఒక

“అందుకే మామూలుగా సాధనలో అందరికీ వచ్చే అనుభవం నీకు రాలేదు. ఇంతకాలం నువ్వుచేసిన సాధన అంతా వ్యర్థం. గురువు యొక్క అనుమతిలేకుండా చేసే ఆధ్యాత్మిక సాధనలు ఫలించవని నీకు తెలియదా?”

గుహను ఏర్పాటుచేసుకుని ఆహారం, నీరు అందించడానికి మాత్రం ఒక చిన్న కిటికీ వుంచి, లోపలవుండి మిగతా గుహద్వారాన్నంతా మూసివేసుకొని గోగ్డన్ చెప్పిన పద్ధతుల ప్రకారం సాధన చేయనారంభించాడు మిలారేపా. అయితే ఎంత శ్రద్ధగా ధ్యానం చేసినా ఏమాత్రం పురోగతి కనిపించలేదు. ఒక రోజున గోర్డన్ వచ్చి, “నీకు ‘ఫలానా’ రకమైన అనుభవం వచ్చిందా?” అని అడిగాడు. అలాంటి అనుభవమేమీ రాలేదని చెప్పాడు మిలారేపా. “రాకపోవడమేమిటి? ఈ రకమైన సాధనలో పురోగతిలేకుండా వుండడం అసంభవమే! ఎక్కడో ఏదో లోపం వుండి వుండాలి! ఏమైవుంటుందబ్బా! గురుదేవులు మార్పాగారి అనుమతి లేదనుకుందామా అంటే జపమాలలూ, ఉత్తరం కూడా పంపారాయె! సరే! కొన్నాళ్ళు ధ్యానం కొనసాగించు - చూద్దాం” అన్నారు.

అప్పుడు మిలారేపాకు అర్థమైంది - లోపం ఎక్కడుందో, గోర్డన్ ముందు గురువు ఆజ్ఞలేదనే సత్యాన్ని బైటకు కక్కబోయి, అంత ధైర్యంలేక ఎలాగో అణచుకొన్నాడు మిలారేపా. ఇప్పుడిక గురుదేవులైన మార్పాగారిని శరణుపొందటం తప్ప మరో మార్గంలేదు. ఆ అవకాశం వచ్చేదాకా ఆ గుహలోనే ధ్యానం కొనసాగించాడు మిలారేపా.

ఇంతలో మార్పాగారు మిలారేపా పూర్తిచేయకుండా వదిలేసివెళ్ళిన యింటికి కప్పు వేయించడానికి కావలసిన కలపను సేకరించి పంపమని గోర్డన్‌కు ఉత్తరం వ్రాస్తూ చివర, “త్వరలో జరిగే నా కుమారుని ఉపనయానికి తప్పక హాజరు కావలసినది. నీతో గనుక ఆ మంత్రగాడు (మిలారేపా) వుంటే వాడిని తప్పక తీసుకురా” అని వ్రాశారు.

ఆ ఉత్తరం చూడగానే లామాగోర్డన్ నేరుగా మిలారేపా వద్దకు వచ్చి, ఉత్తరం చదివి వినిపించి, “దీనిని బట్టి ఉపదేశం పొందడానికి నీవు గురువు అనుమతి పొందకుండానే వచ్చినట్లున్నదే” అని అడిగాడు. తాను గురువుకు తెలియకుండానే వచ్చాననీ, తాను తెచ్చిన ఉత్తరం గురుపత్ని సృష్టించిన నకిలీ ఉత్తరమనీ, ఆ మాలలు కూడా భర్తకు తెలియకుండా ఆమే యిచ్చిందనీ చెప్పాడు మిలారేపా. “అందుకే మామూలుగా సాధనలో అందరికీ వచ్చే అనుభవం నీకు రాలేదు. ఇంతకాలం నువ్వుచేసిన సాధన అంతా వ్యర్థం. గురువు యొక్క అనుమతిలేకుండా చేసే ఆధ్యాత్మిక సాధనలు ఫలించవని నీకు తెలియదా?” అంటూ ప్రయాణానికి సిద్ధం కమ్మని చెప్పాడు. గురుపత్ని దామేమా, “నీ గురువు ఇప్పుడు నీకు ఉపదేశమివ్వడానికి సుముఖంగా వున్నారు. నువ్వు తప్పక రావలసినది.” అని రహస్య వర్తమానం పంపడంతో తన చిన్న గుహలో ఆనందపు చిందులు వేశాడు మిలారేపా.

త్వరలోనే మిలారేపా తిరిగి గురువు సన్నిధికి చేరి ఆయన యిచ్చిన శిక్షణతో సాధన చేసి మహాయోగియైనాడు. గురుకృప ఎంత విలువైనది!

బాలల
శ్రీ సాయి లీలామృతము

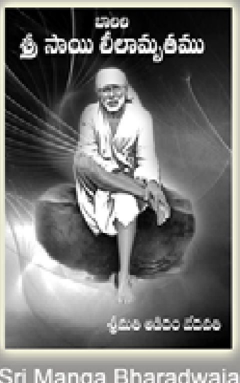

“మన పిల్లల కోసం,
మన సాయిబాబా”

బాలల నిత్యపారాయణ
గ్రంథము

35% Discount

Sri Manga Bharadwaja Trust, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068

జై సాయి మాస్టర్!

శ్రీమతి వేదవతి

"జై సాయి మాస్టర్" - శ్రీ మాస్టరుగారు మార్గదర్శకత్వంలో సద్గురుడైన శ్రీ సాయి సాంప్రదాయాన్ని అనుసరించదలచుకున్న వారందరూ ఒకరినొకరు పలుకరించుకునే (ఆప్యాయమైన) పలకరింపు అది. ఇంతమాత్రామేనా? కేవలం "గుడ్ మార్నింగ్" అని పలుకరించుకునే పలకరింపుగా మాత్రమే మనం దానిని వాడుకుంటూ వున్నట్లయితే దాని విలువ అంతకుమించి వుండదు- వెయ్యి రూపాయిలనోటుని పొయ్యి వెలిగించుకోవడానికి వాడుకున్నట్లు!! కానీ దానిని సరిగ్గా ఉపయోగించుకోదలచుకున్న వారికి సాధనలో ఏ స్థాయిలో వున్నవారికి ఆ స్థాయిలో మార్గదర్శిగా వుపయోగపడే మంచి సాధనం "జై సాయి మాస్టర్!"

ఒక మాటలు నేర్చే పిల్లవానికి "జై సాయి మాస్టర్" అని నమస్కరించి పలుకరించడం నేర్పామనుకోండి. అది వాడికి ఒక మంచి అలవాటు. ఒక మంచి సంస్కారానికి తొలిమెట్టు. ఇంకొంచెం తెలిసినవారికి ఎవరినైనా "జై సాయి మాస్టర్" అని పలకరించునప్పుడు "ఇతడూ మన గురుబంధువే. కాబట్టి ఇతడు మన గురుకుటుంబ సభ్యుడు. కాబట్టి ఇతనితో గౌరవంగానూ, ఆప్యాయతతోనూ వ్యవహరించాలి!" అనే హెచ్చరిక. ఇంకా కొంచెం ఆలోచించగలిగితే "బాబా, మాస్టరుగారు అంతటా, అన్నింటిలోనూ ఎల్లప్పుడూ తావే వుంటామని భక్తులకు అనుభవాల ద్వారా నిదర్శనమిచ్చారు. కాబట్టి ఇతని రూపంలోనూ వారే వున్నారు. కాబట్టి ఆ విషయం గుర్తుంచుకుని ప్రవర్తించాలి!" అనే సూచన. మొత్తం మీద మనకు అర్థమయినా కాకపోయినా "జై సాయి మాస్టర్" అని మనం పరస్పరం పలకరించుకునే పలకరింపు మనం అనుసరిద్దామనుకున్న సద్గురు సాంప్రదాయానికి ప్రతీక. సద్గురువు యొక్క శబ్ద రూపమే - "జై సాయి మాస్టర్".

శ్రీ సాయి-మాస్టర్‌ల తత్త్వంలోని ముఖ్యమైన బోధ ఏమిటి? శ్రీ సాయి "నీవు, నీవు చూసేదంతా కలిపి నేను" అన్నారు. ఇంకా "నీవెక్కడ చూస్తే అక్కడ నేనున్నానని గుర్తుపెట్టుకో!" అన్నారు బాబా. అలా నిత్యం గుర్తుపెట్టుకుని ఎలా జీవించాలో, అలా జీవించగలిగిన సమర్థుడి జీవితం ఎంత పరిపూర్ణంగా వుంటుందో, అట్లా జీవించగలిగితే ఆధ్యాత్మికంగా ఎంతటి ఉన్నత సాధాలకైనా చేరవచ్చని తమ బోధలద్వారా, ఆచరణ ద్వారా, జీవితం ద్వారా నిరూపించారు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, అమ్మగారు. అంటే సంపూర్ణబోధ రూపమైన శ్రీ సాయి, అలివేలుమంగ సహిత భరద్వాజుల సమగ్ర రూపమే "జై సాయి మాస్టర్" అనే తారక మంత్రం. అదే పంచాక్షరి. సచ్చిదానంద స్వరూపము. సమర్థ సద్గురు స్వరూపము.

సర్వవ్యాపకమైన సాయి తత్త్వాన్ని వస్తువులలో భావించడం కొంతవరకూ తేలిక. ఎందుకంటే వాటినుంచి మనకు ప్రతిక్రియలు వుండవు. కానీ సాటి సన్మార్గవర్తనులమయ్యేందుకు అభ్యాసంకోసమే సమర్థ సద్గురుడైన శ్రీ సాయి ఆ సంఘటనను ఈ సృష్టి విలాసంలో కల్పించారన్నమాట. ప్రతి సంఘటనలోనూ

అభ్యాసం వలన క్రమంగా సంఘటన జరిగేముందు, సంఘటన జరిగేటప్పుడే మనకు సాయిబోధ గుర్తుకువస్తుంది. ప్రయత్నించగా, ప్రయత్నించగా అది ఆచరణలోకి వచ్చేస్తుంది. ఈ మొత్తం విషయాన్ని గుర్తుచేస్తుంది "జై సాయి మాస్టర్".

మనుషులతో వ్యవహరించేటప్పుడు అవతలివాడిలో సాయిని దర్శించడం పామరుడికి అసాధ్యమైన విషయం. కనీసం భావించడం కూడా ఎంతో కష్టమైన పని. అయితే మనం ఈ ప్రయత్నం చేయాలని గుర్తుచేస్తుంది "జై సాయి మాస్టర్" అనే పలకరింపు. ఈ భావాన్ని నిలుపుకుని ప్రయత్నం చేయాలంటే మరొక విషయం గుర్తుపెట్టుకోవాలి. "సద్గురు భక్తునికి ఈ విశ్వమంతా గురుస్వరూపమే!" అనే సత్యం అవధూత 24 మంది గురువులనుండి విద్యను నేర్చుకున్న కధకు సారాంశం. అంటే ఏమిటన్నమాట? మనం నేర్చుకోదలుచుకోవాలేగానీ ఈ విశ్వంలోని ప్రతిదీ మనకు సన్మార్గం బోధిస్తూనే వుంటుంది. అలాగే మనం"జై సాయి మాస్టర్" అని ఇతరులను పలకరించినప్పుడు ఆ సంఘటన మొత్తం మనకు ఇతర వ్యక్తులతో మనం ప్రవర్తించేటప్పుడు సందర్భాన్ననుసరించి సాయి ఎటువంటి ప్రవర్తన సరైనదని చెప్పారో, ఆ సందర్భంలో మనలను ఎలా ఆలోచించమన్నారో గుర్తు తెచ్చుకోవాలి. అలా ఆచరించేందుకు ప్రయత్నించాలి. మొదట్లో సంఘటన జరిగిపోయిన తర్వాత తత్సంబంధ సాయిబోధ మనకు గుర్తుకురావచ్చు. ఎందుకంటే మనకు పూర్వపు అభ్యాసము ప్రభావం చేత అలవాటుగా మనం ప్రవర్తిస్తాము. అయినా కనీసం తరువాత అయినా మన ప్రవర్తనను సాయిబోధ ఆధారంగా విశ్లేషించుకోవడం అలవాటు చేసుకోవాలి. దీనికి శ్రీ సాయి లీలామృతము, శ్రీ గురు చరిత్ర, ఇతర మహాత్ముల చరిత్రల నిత్య పారాయణ ఎంతో ఉపకరిస్తుంది. అభ్యాసం వలన క్రమంగా సంఘటన

మనం నేర్చుకోదలుచుకోవాలేగానీ ఈ విశ్వంలోని ప్రతిదీ మనకు సన్మార్గం బోధిస్తూనే వుంటుంది. అలాగే మనం"జై సాయి మాస్టర్" అని ఇతరులను పలకరించినప్పుడు ఆ సంఘటన మొత్తం మనకు సాయి బోధన అన్వయించుకుని ప్రవర్తించేందుకుగాని, ఆయన తత్త్వాన్ని భావన చేసుకునేందుకుగాని అవకాశంగా మనం అర్థం చేసుకోవచ్చు.

సాయి బోధన అన్వయించుకుని ప్రవర్తించేందుకుగాని, ఆయన తత్త్వాన్ని భావన చేసుకునేందుకుగాని అవకాశంగా మనం అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే మనము జరిగేముందు, సంఘటన జరిగేటప్పుడే మనకు సాయిబోధ గుర్తుకువస్తుంది. ప్రయత్నించగా, ప్రయత్నించగా అది ఆచరణలోకి వచ్చేస్తుంది. ఈ మొత్తం విషయాన్ని గుర్తుచేస్తుంది "జై సాయి మాస్టర్".

అంతులేని తృప్తి, శాంతులకోసం అన్వేషణే మానవజీవిత సారం. అది మానవుని మౌలికమైన జీవన సమస్య. మనిషికి విషయం తెలిసినా కార్యకారణ సంబంధము, పాపపుణ్యాలు, సుఖదు:ఖాలు, జన్మలు-వీటన్నింటి ముఖ్య ఉద్దేశము అదే. ఇవి అన్నీ సృష్టిలోని శిక్షణలోని భాగాలే కాబట్టి

కర్మసిద్ధాంతము, కార్యకారణ సంబంధము, పాపపుణ్యాలు, సుఖదు:ఖాలు, జన్మలు-వీటన్నింటి ముఖ్య ఉద్దేశము అదే. ఇవి అన్నీ సృష్టిలోని శిక్షణలోని భాగాలే కాబట్టి ఈ సృష్టి ఎప్పుడూ గురుస్వరూపమే. ఆ విషయం మనం అర్థంచేసుకొని ప్రవర్తించడమే మనకు కావాలసినది.

తెలియకపోయినా అతని ప్రయత్నాలన్నీ వీటిని సాధించడం కోసమే. అంతులేని తృప్తి శాంతులు పొందడమంటే ఆత్మజ్ఞానం పొందడమే. అంటే ఆత్మజ్ఞానం సాధించడమే మానవ జీవిత లక్ష్యమైనదన్నమాట. ఈ లక్ష్యం మౌలికమైన మానవ అవసరమే అయితే ఈ ప్రకృతి అందుకు అర్హులైన జీవులకే ఈ మానవశరీరాన్ని యిచ్చి వుండాలి. అయితే ఈ లక్ష్యాన్ని ఎరిగి సన్మార్గవర్తనులై ఈ లక్ష్యాన్ని సాధించే అవకాశము, విషయవాంఛలలో చిక్కి ఈ అవకాశాన్ని దుర్వినియోగం చేసుకునే అగత్యమూ భావ స్వాతంత్ర్యముగల మానవునికి అనుక్షణమూ వుంటుంది. ఈ లక్ష్యాన్ని మానవునిచే

సాధింపజేయడానికే సృష్టి అంతా ప్రవర్తిస్తూవుంటుంది. అందుకనే పరిణామ క్రమంలో భాగంగా మనిషి ఆత్మవికాసానికి దోహదపరచే సంఘటనలను, వ్యక్తులను వారి వారి బలహీనతలను అనుసరించి ఈ ప్రకృతి కల్పిస్తూవుంటుంది. ఆ సంఘటనలను ఆధారం చేసుకుని, ఆ బలహీనతలను అధిగమించి మనిషి ఆధ్యాత్మికంగా ముందుకు సాగి లక్ష్యాన్ని సాధించాలనే ఈ వ్యవస్థ ఉద్దేశ్యము. కర్మసిద్ధాంతము, ఈ సృష్టి ఎప్పుడూ గురుస్వరూపమే. ఆ విషయం మనం అర్థంచేసుకొని ప్రవర్తించడమే మనకు కావలసినది.

అది సుస్పష్టంగా తెలియజెప్పేందుకు, ఈ పరిణామ క్రమంలో మానవులను త్వరితగతిన ఉద్ధరించేందుకు అన్ని దేశ కాలాలలోనూ సద్గురుతత్వమైన దత్తాత్రేయతత్వము, ఈ సృష్టిలో వ్యక్తరూపంగా కూడా ఎల్లప్పుడూ వుంటుంది. ఆయా దేశకాలాలననుసరించి నిత్యమూ సద్గురువులను మానవులమధ్యకు పంపుతూ వీలైనంతమందిని ఉద్ధరించేందుకు ప్రయత్నిస్తూ వుంటుంది. అన్ని మతాలలోనూ, దేశాలలోనూ గ్రంధాలరూపంలోనూ, మహాత్ముల రూపంలోనూ, వారి బోధల రూపంలోనూ నిత్యమూ మనమధ్య వుండేది ఈ సద్గురు తత్వమే. మన దేశకాలాలననుసరించి ఈనాటి మన జీవితానికి, మన వ్యక్తిగత సామాజిక సమస్యలకు శాశ్వత పరిష్కారంగా శ్రీ సాయి అవతరించారు. ఆయన బోధలు మన నిత్యజీవితంలో వికాసం చెందడానికి మార్గదర్శకాలు. అటువంటి శ్రీ సాయి బోధలను నేటి మన గృహస్థ జీవితాలకు అన్వయించి, ఆచరించి చూపిన సద్గురు స్వరూపమే మాస్టరుగారు, అమ్మగారు. దీని వ్యక్తరూపమే "జై సాయి మాస్టర్".

శ్రీ సాయిబాబా చిత్రపటం - 12
దంతధావనం

శ్రీమతి వేదవతి

మనం కాలకృత్యాలు తీర్చుకొనిన తరువాత పళ్ళు తోముకుంటాము. దానినే 'దంత ధావనము' అంటారు. అంటే నోరు శుభ్రంగా వుండేందుకే మనం ప్రతిరోజూ శుభ్రపరచుకుంటాము. ఎందుకంటే మనం నోటితో తినగూడనివాటిని తింటూవుంటాము. త్రాగకూడని వాటిని త్రాగుతూవుంటాము, మాట్లాడకూడనివి మాట్లాడుతూవుంటాము. అందుకనే మన నోరు ప్రతి రోజూ అపరిశుభ్రంగా తయారవుతూ వుంటుంది. దానిని ప్రతిరోజూ శుభ్రపరచుకోవలసిన అవసరం మానవులకుంటుంది. లేకపోతే అనారోగ్యానికి దారితీస్తుంది.

కానీ జంతువులకు అలాకాదు. వాటి నోరు నిత్యము శుద్ధిగా వుంటుంది. ఎందుకంటే మానవునిలాగా అవి తినగూడనివాటిని తినవు, త్రాగకూడని వాటిని త్రాగవు, వాటి అరుపుకు విరుద్ధంగా అరవవు, అంటే నోటిని దుర్వినియోగపరచుకోవు. వాటికి చేతనైన అరుపును చేతనైనట్లు అరుస్తాయి. అవి తమ అవసరానికి మాత్రమే నోటిని ఉపయోగిస్తాయి. అవి ఆకలివేసినప్పుడు మాత్రమే, ఆకలి వేసినంత మాత్రమే, తినతగినంత (వాటి ఆహారానికి హితకరమైనవి) తింటాయి. జిహ్వకున్న రుచి, వాసనను ఆస్వాదించగల శక్తి తమ ఆహారాన్ని గుర్తించి తినగలగడానికి ఉపకరణాలు మాత్రమే. అందుకే అవి నోటితో చేయగూడని పని చేయవు కాబట్టి వాటి నోరు నిత్యమూ శుభ్రంగా ఉంటుంది.

మరి వాటికంటే ఎక్కువ తెలివితేటలు, విచక్షణ, వివేకము, విజ్ఞానమూ కలిగిన మానవులమైన మనం ఏమి చేస్తూ వుంటాము? మనం రుచికోసం మన ఆరోగ్యానికి హానికరమైన వాటిని తింటూవుంటాము, త్రాగుతూవుంటాము. ఆకలివేయకపోయినా తింటూవుంటాము. హానికరమైన పానీయాలను త్రాగుతూవుంటాము. తద్వారా క్రమేపీ అనారోగ్యం పాలవుతాం. అందుకే మన నోరు ఆరోగ్యంగా, శుభ్రంగా వుండదు. నిరంతరమూ దానిని శుభ్రపరచుకుంటూ వుండవలసినదే. సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతులమైనప్పుడు మనకు కూడా నోరు శుభ్రంగా వుంటుంది, చెమట వాసన వుండదు, మలమూత్రాదులు దుర్వాసన కలిగి వుండవు. ఈ విషయం ఇంకా ఈ దురలవాట్లు లేని పసిపిల్లలలో చూడవచ్చు.

దీనిని బట్టి ప్రకృతితో మమేకమై ప్రకృతి సూత్రాలను అనుసరించి ప్రవర్తిస్తే ఆరోగ్యము లేక సుఖము, అలా ప్రవర్తించనప్పుడు అనారోగ్యము లేక దుఃఖము కలుగుతాయని మనం అర్థంచేసుకోవచ్చు. రుచిని సరిగ్గా ఉపయోగించుకొని సద్వినియోగపరచుకొని ఆరోగ్యకరమైన ఆహారపు అలవాట్లను పెంపొందించుకున్నప్పుడు మనకు ఆరోగ్యం వచ్చి శరీరం సుఖంగా వుంటుంది. అలాగే

వాక్కును (మాట్లాడే శక్తిని) సద్వినియోగపరచుకున్నప్పడు మనకు, ఇతరులకూ శ్రేయస్సును కలిగిస్తుంది. శాంతిని, సుఖాన్ని కలిగించి ప్రతిష్ఠించుకున్నాం. అంటే మన ఇల్లే ద్వారకామాయి అన్నమాట. అక్కడ సేవకోసం మనం శుభ్రంగా, శుద్ధిగా అప్రమత్తంగా ఉండాలి. కనుక ఉదయమే

రుచిని సరిగ్గా ఉపయోగించుకొని సద్వినియోగపరచుకొని ఆరోగ్యకరమైన ఆహారపు అలవాట్లను పెంపొందించుకున్నప్పడు మనకు ఆరోగ్యం వచ్చి శరీరం సుఖంగా వుంటుంది. అలాగే వాక్కును (మాట్లాడే శక్తిని) సద్వినియోగపరచుకున్నప్పడు మనకు, ఇతరులకూ శ్రేయస్సును కలిగిస్తుంది.

మన పుణ్యాన్ని వృద్ధిచేసి మనం సన్మార్గంలో వుండి సద్గతి పొందేందుకు దోహదపడుతుంది. వాక్కును దుర్వినియోగపరచుకున్నప్పడు అది మనకు, ఇతరులకూ హాని కల్గిస్తుంది. మన శాంతిని, సత్సంబంధాలనూ పాడుచేసి దుఃఖాన్ని పెంపొందిస్తుంది. మన పాపకర్మను పెంచి కష్టాలను అనుభవించేలా చేస్తుంది. సాటివాడిని, ''పనికిమాలినవాడా!'' అని తిట్టినా కూడా నరకమొస్తుందని మహాత్ములు చెప్పారు కదా! బాబాకూడా ఎవరి గురించైనా చెడుగా మాట్లాడినా, చులకన చేసినా ఒప్పకునేవారు కాదు. ఎందుకంటే అలా చేయడం వల్ల అన్నింటిలోనూ, అందరిలోనూ సాయి వున్నారన్న సత్యం మరుగున పడుతుంది. అది ఎంతగా మరుగున పడుతుందో అంతగా మన ప్రవర్తన శ్రేయస్కరంగా వుండదు.

మరి నోటిని శుభ్రపరచుకోవడమంటే ఏమిటి? దీనిలో రెండు భాగాలున్నాయి- ఒకటి, భౌతికంగా శుభ్రపరచుకోవడం (దంతధావనము, నాలుక శుభ్రపరచుకోవడం); రెండు, వాక్కును శుభ్రపరచుకోవడము (అంటే మనం మాట్లాడే శక్తిని సద్వినియోగపరచుకోవడం). మనం ప్రతిరోజూ దంతధావనం చేసుకొనేటప్పడు ఈ రెండింటినీ శుభ్రపరచుకుంటాను, ఆ రోజు ఆ రెండింటినీ సద్వినియోగ పరచుకుంటానని నిర్ణయించుకోవాలి.

మనం సర్వాంతర్యామి అయిన సాయిని అనుక్షణం భావన చేసుకొని ప్రవర్తించడానికి ఆలంబనగా శ్రీ సాయి చిత్రపటాన్ని ఇంట్లో దంతధావనం చేసుకోవాలి. అది ఉత్తమమైన ఈ భావంతో చేసుకోవాలి. ఆ నోటితోనే సాయిస్వరూపులైన సాటి మానవులతో (కుటుంబ సభ్యులు, బంధువులు, స్నేహితులు, సహోద్యోగులు, ఎవ్వరైనా కావచ్చు వ్యవహరిస్తూ వుంటాము. ఈ భావంతోనే ఈ నోటితోనే పరమ పవిత్రమైన పంచాక్షరి అయిన 'జై సాయి మాస్టర్' అని పరస్పరం పలకరించుకుంటాము - పలుమార్లు స్మరిస్తాము. ఈ నోటితోనే పూజ చేస్తాము, హారతులు పాడతాము, సత్సంగము చేసి, భజన చేసుకుంటాము. ఈ నోటితోనే భగవంతుని ప్రసాదమైన ఆహారాన్ని భుజిస్తాము. ఇన్ని పవిత్రమైన కార్యాలను చేసేందుకు భగవంతుడైన శ్రీ సాయినాధుడు తమ ఉనికి తమ చిత్రపటం రూపంలో మనకు నిరంతరం గుర్తుచేస్తూనే వుంటారు. దానిని సద్వినియోగ పరచుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో ఆయన సేవకుడైన మన నోటిని (అదీ ఆయన ప్రసాదమే) శుభ్రం చేసుకోవాలి.

నోటిని ఉదయమూ సాయంత్రము శుభ్రం చేసుకుంటే మాత్రమే చాలదు. దానిని నిరంతరమూ శుభ్రంగా ఉంచుకోగలగాలి. అందుకు సరైన ఆహారపు, పానీయపు అలవాట్లను అలవరచుకోవాలి. హానికరమైన వాటిని, అనవసరమైన వాటిని తొలగించుకొనేందుకు ప్రయత్నించాలి. ఆయన ప్రసాదము ఆరోగ్యకరమైన ఆహారాన్ని తినేందుకు ఆలంబనగా రుచిని గుర్తించాలి. ఎందుకంటే ఆకలి వేయడం, రుచి వుండడం, దానిని ఆస్వాదించడం ఇవన్నీ మనకు శ్రీ సాయి ప్రసాదించినవే. ఇవి

అపారకరుణతో భగవంతుడు ప్రసాదించి వుండకపోయినా మనం జీవించడానికి కష్టంగా అయినా ఆహారం తినక తప్పేది కాదు. అటువంటి కష్టం తమ బిడ్డలమైన మనకు భగవంతుడు కలగనివ్వలేదు. అందుకని ఆకలి, రుచి అనేవి కూడా శ్రీ సాయి ప్రసాదాలే. ప్రసాదాన్ని సద్వినియోగపరచడం భక్తుని కనీస బాధ్యత. వీటిని ఆరోగ్యం పెంపొందించుకునేందుకు ఆలంబనగా ఉపయోగించుకొని, మన దేహాన్ని దృఢంగా వుంచుకొని ఎటువంటి శారీరక అసౌకర్యం లేకుండా సంపూర్ణంగా సాయి సేవలో గడిపి తరించవచ్చు. అంతటి అదృష్టాన్ని, అవకాశాన్ని మానవదేహానికి మాత్రమే ప్రసాదించారు శ్రీసాయి.

నోటిని మాత్రమే శుభ్రపరచుకుంటే చాలదు. మన వాక్కును కూడా శుభ్రపరచుకోవాలి. ఆకలి, రుచి లాగే వాక్కు కూడా భగవంతుని ప్రసాదమే. వాక్కు సరిగ్గా వుండాలంటే దానికి తగిన శరీర నిర్మాణం (నోరు, స్వరపేటిక మొ॥వి) సరిగ్గా వుండాలి. దానికి మెదడు సహకరించాలి. ఇవి రెండూ సరిగ్గా పనిచేసేటట్లు భగవంతుడు అనుగ్రహించాల్సిందే! అంతే కాదు వ్యక్తీకరణకు ఆలంబనైన వాక్కుకు శబ్దం, నాదం, భావం, భాష ఇవన్నీ ఒక సహకారంతో పనిచేయాలి. భాషకు ఆలంబనైన శబ్ద, అర్థాలు, అక్షరాలు, పదాలు, వాక్యాలు వుండాలి. అవి మన నోరు పలకగలిగి వుండాలి. అవి అవతలివారికి అర్థమై మనకు, వారికీ ఉపకరించాలి. మనలోనే వున్న శక్తిని సద్వినియోగపరచుకోవాలి. ఈ విషయాలన్నీ ప్రతిరోజూ గుర్తుంచుకోవలసిన స్తోత్రాన్ని యిలా చెబుతారు. వాక్కుకు ఆలంబనైన సరస్వతీదేవి (ఆమె రూపంలో వుండే సకల దేవతల స్వరూపుడైన సాయినాథుని) పళ్ళుతోముకునేటప్పుడు యిలా స్తుతించుకోవాలి.

శ్లో॥ యా వర్ణ పద వాక్యార్థా గద్యపద్య స్వరూపిణీ ।
వాచినర్తయతుక్షిప్రం మేధా దేవీ సరస్వతీ ॥

అర్థం : వర్ణమాల (అక్షరాలు), పదాలు, వాక్యాలు, వాటి అర్థాలు, గద్యము, పద్యం మొదలైన వాటన్నింటి రూపంలో ఉన్నటువంటి మేధస్సుతను పరిపాలించేది సరస్వతీ! నా వాక్కులో ఉత్సాహంగా నర్తించెదవుగాక!

శ్లో॥ యా శ్రద్ధా ధారణా మేధా వాగ్దేవీ విధివల్లభా ।
భక్త జిహ్వాగ్ర సదనా శమాది గుణదాయినీ ॥

అర్థం : శ్రద్ధ, ధారణ (గుర్తుంచుకోగలిగే శక్తి), మేధస్సు, వాక్కు మొదలైన వాటిని పరిపాలించే సరస్వతీదేవీ, (నీవే) కర్మసూత్రానికి (విధికి) ప్రియురాలివి. అటువంటి నీవు శమ, దమాది శుభ గుణాలను ప్రసాదిస్తూ ఎల్లప్పుడూ భక్తుల నాలుకల చివర (వారి మాటల రూపంలో) నివసిస్తూవుండే ఓ సరస్వతీ! నీకు నమస్కారము.

ఆకలి వేయడం, రుచి వుండడం, దానిని ఆస్వాదించడం ఇవన్నీ మనకు శ్రీ సాయి ప్రసాదించినవే. ఇవి అపారకరుణతో భగవంతుడు ప్రసాదించి వుండకపోయినా మనం జీవించడానికి కష్టంగా అయినా ఆహారం తినక తప్పేది కాదు. అటువంటి కష్టం తమ బిడ్డలమైన మనకు భగవంతుడు కలగనివ్వలేదు. అందుకని ఆకలి, రుచి అనేవి కూడా శ్రీ సాయి ప్రసాదాలే.

సర్వాంతర్యామి అయిన సాయియే ఈ క్రియలన్నింటినీ మనలోపలా, బయటా నిర్వర్తిస్తూ వుంటారు. ఇన్నింటిని సాయి మనలో నిర్వర్తిస్తూ వుంటేనే మనం మాట్లాడగలిగేది. అందుకు మనమెంతో కృతజ్ఞతగా వుండాలి. అంతేకాదు ఈ సకల దేవతా స్వరూపుడైన సాయిని మన వాక్కు రూపంలో దానికాధారమైన మేధస్సు, భాష రూపంలోనూ వున్న సరస్వతీదేవిగా భావిస్తూ దంతధావనం చేసుకోవాలి. ఈ భావాన్ని నిరంతరమూ రోజంతా నిలుపుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూ అందుకు

ఆలంబనైన సాయి సూక్తులను భావన చేయాలి. నిరంతరమూ సాయి స్మరణలో మనస్సును నిలుపుతూ మాటను నియంత్రించడం అలవాటు చేసుకోవాలి. ఇందుకు "పదిమాటలకు ఒక మాటతో సమాధానం చెప్పు!" అన్న సాయి సూక్తిని స్మరించుకోవాలి. మితంగాను, ప్రియంగాను సంభాషించడం అంతేకాదు. వాక్కును సద్వినియోగపరచుకోవాలి కూడా. నిత్యమూ నోటితో సాయి స్మరణ, భజన చేస్తూ వుండాలి. ఇతరులతో వ్యవహరించేటప్పుడు ముందుగా 'జై సాయి మాస్టర్' అని పలుకరించుకునే వారిలో బాబాను భావించి మన వాక్కును నియంత్రించాలి. పూజ, నామం,

అసభ్యకరమైన సంభాషణలు వేశ్య ప్రదర్శనలే. కాబట్టి వాటిని కూడా మానేయాలి. బాబా ఇతరులగురించి చెడుగా మాట్లాడడాన్ని 'పంది పెంట తినడం'తో పోల్చారు. మనకు తెలిసిన తెలియకపోయినా అది అంతటి అసహ్యకరమైనదన్నమాట. కాబట్టి దానినీ మానేయాలి.

అలవరచుకోవాలి. అనవసరమైన సంభాషణనలను, కబుర్లను మానివేయాలి. ఎందుకంటే అవి మన కాలాన్ని హరించి దుర్వినియోగపరుస్తాయి. అంతేకాదు బాబా సేవలోని మన శ్రద్ధను భంగపరుస్తాయి. "ఎవరెవరితోనైనా పోట్లాడితే నాకు చాలా అసహ్యం వేస్తుంది" అన్న బాబా మాటలు స్మరించి పోట్లాడుకోవడం మానివేయాలి. అలాగే బాబాకు ఎవరెవరిగురించైనా చులకనగా మాట్లాడితే చాలా కోపం వచ్చేదట. కాబట్టి చులకనగా మాట్లాడడం, మన మాటల ద్వారా ఇతరులను బాధపెట్టడం మానేయాలి. అలాగే అసభ్యకరమైన సంభాషణలు వేశ్య ప్రదర్శనలే. కాబట్టి వాటిని కూడా మానేయాలి. బాబా ఇతరుల గురించి చెడుగా మాట్లాడడాన్ని 'పంది పెంట తినడం'తో పోల్చారు. మనకు తెలిసిన తెలియకపోయినా అది అంతటి అసహ్యకరమైనదన్నమాట. కాబట్టి దానినీ మానేయాలి. అలానే మాస్టరుగారు అనవసరపు కబుర్లను చెప్పుకునే వారిని మున్సిపాలిటీ చెత్తకుండీతో పోల్చారు. కాబట్టి వాటిని కూడా మానేయాలి. ఇవన్నీ మానేయడం వల్ల మనం కోల్పోయేది ఏమీ వుండదు. ఇవి గోళ్ళు గిల్లుకోవడంలాటి నిరుపయోగమైన అలవాట్లు. కొన్ని ఎంతో హానికరం కూడా. కాబట్టి సాయి చిత్రపటాన్ని మనింట్లో పెట్టుకున్నాక యివన్నీ మానేయడం మన బాధ్యత. మనకు సాయి యిస్తున్న శిక్షణ. కనీసం వీటిని పోగొట్టుకోవడానికి తీవ్రమైన ప్రయత్నం చేయాలి.

హారతులు, సత్సంగాలు, భజన వీటితో మనమాటను అలంకరించుకుని బాబాను సేవించాలి. సత్కాలక్షేపం, సద్గ్రంథపఠన, మిత భాషిత్వం అలవాటు చేసుకోవాలి. ఈ విధంగా మనం మన వాక్కుతో సాయిని నిత్యమూ సేవించవచ్చు. ఇలా నోటినీ, వాక్కును శుభ్రపరచుకుంటే శ్రద్ధ నిలుపుకోవడానికి ఉపకరిస్తుంది. అలా దంతధావనాన్ని కూడా మన సాధనకు ఉపకరణంగా వాడుకోవచ్చని మాస్టరుగారు చెప్పారు. మన వాక్కు రూపంలోనూ, ఎదురుగా వున్న చిత్రపటంలోనూ సాయియే వుండి మన ప్రవర్తనకు సాక్షిరూపియై వున్నారు. జాగ్రత్త!

చదవండి - చదివించండి

మనము - మన సంస్కృతి

35 % Discount

SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,
12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole,
Hyderbad - 50 00 68

ప్రాపంచికమా? ఆధ్యాత్మికమా? ఏది ముందు?

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

కొద్దో గొప్పో మతాచారాలు పాటించే వారిలో ఎక్కువమందికి ఎప్పడూ ఒక ప్రశ్న ఎదురౌతూ వుంటుంది. ప్రాపంచిక జీవితానికెక్కువ ప్రాధాన్యమివ్వాలా, లేక ఆధ్యాత్మిక జీవితానికా? అని. ఇది ఒక్కసారిగా తేలే ప్రశ్న కూడా కాదు. విధిలేక లౌకిక జీవితానికే ప్రాధాన్యతనివ్వవలసి రావడం వలన, తాము మమకారాలలో, లౌకిక బంధాలలో చిక్కుకొంటున్నామన్న అసంతృప్తి కలుగుతుంటుంది. వీరిలో కొందరు వృద్ధాప్యం వరకూ లౌకికానికీ, అటు తర్వాత ఆధ్యాత్మికానికీ ప్రాధాన్యతనివ్వవచ్చని తలుస్తారు. సమాధానపడతారు. లౌకికమైన బాధ్యతలు, కోరికలూ నెరవేరాక అప్పుడు ఆధ్యాత్మికానికి అంకితం కావచ్చనుకుంటారు. కాని ఆలోగా మమకారాది భావాలు బలపడి వృద్ధాప్యంలో గూడా సడలవు. ఆధ్యాత్మ సాధనకు కూర్చున్నా లౌకిక వ్యవహారాలే మనసులో ముసురుతుంటాయి. అందుకే శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస అన్నారు - జీవితంలో బాధ్యతలు, కోరికలూ తీరాక తీవ్రసాధన ఆరంభించవచ్చనుకోవడం సముద్రంలో అలలు ఆగాక స్నానం చేస్తామనుకోవటం లాంటిది. కొందరు మొదటినుండి ఆధ్యాత్మ విద్యకు ప్రాధాన్యమివ్వజూస్తారు. అపుడు లౌకికమైన ప్రయత్నాలు నిర్దుష్టంగా చేయనందువలన వారి జీవితాంతం అమరణాంతమూ లౌకికమైన కొరతలతో బాధలు పడతారు. తమ బాధలన్నిటికీ పూర్వకర్మే కారణమని సమాధానపడజూస్తారు. కాని ప్రత్యక్షమైన బాధలు, బాధ్యతలు అలా భావించుకొన్నంత మాత్రాన వారి మనస్సులను వేధించక మానవు. అపుడు భార్యా బిడ్డలు తమ ఆశయాలకు ప్రతి బంధకాలన్న బాధ, అక్కసు లోలోపల పెరిగి, ఆధ్యాత్మికత, వైరాగ్యాల పేరిట వారి పట్ల సహజమైన ప్రేమను చంపుకుని వారి బాగోగులు అశ్రద్ధ చేయడమో, లేక క్రమశిక్షణ పేరిట అతికాఠిన్యం వహించటమో జరుగుతూంటుంది.

ఆధ్యాత్మికతన్నా, జీవితమన్నా సరియైన అవగాహన లేకపోవడం వల్లనే జీవితంలో మౌలికమైన యిట్టి వైరుధ్యం ఏర్పడుతుంది. నిజానికేజీవికైనా పుట్టినపుడు దానిలో దాగియున్న సామర్థ్యాలన్నీ సంపూర్ణంగా వికసించడము, అట్టి వికాసాన్నందిన తరువాత అటువంటి తరాన్ని ఉత్పన్నం చేయడము - ఇవే ప్రకృతి నిర్దేశించిన జీవిత లక్ష్యమని కొంత యోచిస్తే తెలుస్తుంది. అట్టి వికాసానికి ప్రతి జీవి స్వానుభవాలను, తెలివినీ వుపయోగించి అటు శ్రేయస్కరమైన బాహ్యపరిస్థితులను, సంస్కారాన్ని పొందజూస్తుంది. కాని మనిషి తాత్కాలికమైన యిష్టా యిష్టాల వలన ప్రకృతి సిద్ధమైన యీ ఆత్మ వికాసమనే లక్ష్యాన్ని అలక్ష్యం చేస్తాడు. అంటే వ్యక్తి ఆత్మపరిపాకం చెంది తన బాధ్యతను గుర్తించడం కంటె తాత్కాలికమైన తన యిష్టాయిష్టాలకే ప్రాధాన్యమివ్వ జూస్తాడు. సమాజం అతడు తన బాధ్యతలను నిర్వర్తించడానికే ప్రాధాన్యమిస్తుంది. అందుకే ఆ వ్యక్తి జీవితంలో యిట్టి ఘర్షణ ఏర్పడుతుంది.

వ్యక్తి, సమాజానికి శ్రేయస్కరమైన పనిచేసి, జీవిక నేర్పరచుకొనవలసిరావడం ప్రకృతి సిద్ధం. కాని అలా చేయగలగాలంటే వ్యక్తికి మనోవికాసమవసరం. అంతేగాదు ప్రతివారూ తమ యిష్టాయిష్టాలను మాత్రమే నెరవేర్చుకోవడంలో సమాజ శ్రేయస్సు పట్టించుకోకుంటే సమాజంలో అస్థవ్యస్తమేర్పడుతుంది. అవినీతికి, స్వార్థానికిదే మూలం. వాటివలన సమాజంలో ప్రతివారి జీవితమూ దుర్భరమౌతుంది. ఈనాటి పరిస్థితి యిదే. ఇందువలన సమాజ శ్రేయస్సుతో పాటు వ్యక్తి శ్రేయస్సు గూడ దెబ్బతింటుంది. ప్రతివారి జీవితావసరాలు, బాధ్యతలూ కోర్కెలు నెరవేరడం అంతకంతకూ కష్టతరమై అవినీతి, వంచనలు మాత్రమే అనివార్యాలవుతాయి.

దీనికంతటికీ మూలకారణం పై జెప్పిన ప్రకృతి ధర్మాలను మానవుడు గుర్తించకపోవడమే. ఇది తెలిసిన ఋషులు నిర్దుష్టమైన శ్రేయోమార్గాన్ని రూపొందించారు. ప్రతి తరానికీ ఏడెనిమిది

'గురువుని' లేక 'ఆచార్యుని' బాల్యంనుండి ఆశ్రయించి శిక్షణ పొందటం ప్రధాన సంప్రదాయంగా ఋషులేర్పరచారు. పాశ్చాత్య నాగరికతలోగూడ వెనుక అలానే వుండేది. అట్టివే వెనుకటి విద్యాలయాలు.

మమకారాది భావాలు బలపడి వృద్ధాప్యంలో గూడా సడలవు. ఆధ్యాత్మ సాధనకు కూర్చున్నా లౌకిక వ్యవహారాలే మనసులో ముసురుతుంటాయి. అందుకే శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస అన్నారు - జీవితంలో బాధ్యతలు, కోరికలూ తీరాక తీవ్రసాధన ఆరంభించవచ్చనుకోవడం సముద్రంలో అలలు ఆగాక స్నానం చేస్తామనుకోవటం లాంటిది.

సంవత్సరాల నుండే శారీరకము, మానసికమూ అయిన క్రమశిక్షణ, యింద్రియ మరియు మనస్సులను తమ ఆధీనంలోనుంచుకొని ఏది శ్రేయస్కరమో పెద్దలనుండి తెలుసుకొని అట్టి ధర్మాన్ని సంపూర్ణంగా ఆచరించడానికి అంకితమయ్యేలా చేయడమే బ్రహ్మచర్యము మొదలైన నాల్గు ఆశ్రమాల ధ్యేయం. అంటే అలా ప్రతివ్యక్తీ పై జెప్పిన ప్రకృతి ధర్మాలను మొదటి నుండే గుర్తించి అనుసరించగలిగేలా సంస్కరించడమొక్కటే వ్యక్తిగతము, సామాజికమూ అయిన జీవిత సమస్యకు పరిష్కారం. అందుకే ప్రపంచంలో ఏ మతధర్మం జూచినా యింద్రియ-మనోనిగ్రహంతో ధర్మాన్ని మనసా కర్మణా ఆచరించమనే చెప్పింది. అట్టి ధర్మంలో సమాజం పట్ల బాధ్యత, ప్రేమ యిమిడియుంటాయి. ఉదా:- పేదలకు దానము బాధితులకు సహాయము, వృద్ధులకు ప్రేమ పూర్వకమైన సేవ చేయమనే అన్ని మతాలూ చెబుతాయి. అట్టి ధర్మాన్ని అలక్ష్యంచేస్తే వినాశం తప్పదని హెచ్చరించాయి. అందుకే మనకీనాడెదురౌతున్న సంఘర్షణ వెనుకటివారి కెదురవలేదు. అప్పుడు సామాజికంగా ధర్మము, వ్యక్తిగత జీవితాలలో సుఖశాంతులు ఎక్కువగా వుండేవి.

ప్రాకృతికమైన జీవిత సూత్రాలను గుర్తించి యిహపర శ్రేయస్సుల సమన్వయమే జీవితంగా రూపొందించుకోగలగాలంటే చిన్నప్పటినుండీ అట్టి క్రమశిక్షణ అవసరం. అట్టి స్థితినందిన వారే మనకట్టి జ్ఞానము, క్రమశిక్షణ గూడ యివ్వగలరు. అందుకే వాటినిమాత్రమే 'కాన్వెంట్లు' అనేవారు. నేడు ప్రాచీన సంప్రదాయాలన్నింటితో పాటు యిదిగూడ నశించడమే అన్ని అనర్థాలకు కారణమౌతున్నది. ప్రతివారూ తమ యిష్టా యిష్టాలకు బానిసలై సామాజిక బాధ్యతలను చక్కగా నిర్వర్తించలేకున్నారు. ఆత్మ వికాసమనే ఒక్కగా నొక్క జీవితలక్ష్యము నెరవేరడం లేదు. ప్రపంచమంతా ఒకరితో ఒకరు వంచించుకొని పీక్కుతినే పురుగుల పుట్టగా మారుతున్నది. వెనుకటి ఋషులందించిన అంతరంగికమైన సంస్కారం నశించి, బాహ్యాచారాలు మాత్రం దురభిమానానికి ప్రతీకలుగా రూపొందాయి. అందుకే మధ్యయుగంలో మానవుణ్ణి దైవంగా రూపొందించవలసిన మతం, మత ద్వేషంగా మారి ఎన్నో ఘర్షణలకు, ఎంతో వినాశానికీ కారణమైంది. "ఏకంసత్" "నిజానికి దేముడొక్కడే" అన్న ఋషి వాక్యం మరచి వివిధ దేవతల నారాధించేవారు ఆ దేవతలందరూ ఒక్కడే అయిన దైవంయొక్క వివిధ శక్తులన్న సంగతి మరచి కలహించుకొన్నారు. ఇట్టి ఘర్షణలకు తావీయని అవగాహన సాధించి, ఆచరించి బోధించగల గురువులను సేవించడంమాని మానవులు తమ యిష్టాయిష్టాలనే ఆశ్రయించి దురహంకారంతో మూఢమైన తమ విశ్వాసాలను సాటివారిపై రుద్దజూడ్డమే నేటి మన దుస్థితికంతటికీ కారణం. రాజకీయ నాయకులు, అవగాహనలేని మత విశ్వాసాలు, నటీనటులపట్ల దురభిమానము, వీటివలన కలిగే ఘర్షణలు, కులమత ద్వేషాలు - యివన్నీ నేడు పెచ్చు

పెరగడానికదే కారణం. నిజమైన గురువులు, ఆచార్యులందరిలో యిలాంటి సంప్రదాయ సంబంధమైన ద్వేషాలుండవు. రామకృష్ణ పరమహంస, సాయిబాబా, రమణమహర్షి, వెంకయ్యస్వామి మొదలైనవారే యిందుకు తార్కాణము. అట్టి వారి(నే)ని అనేక మందిని ఆశ్రయించి, వారినుండి జ్ఞానాన్ని సాధించాలి గాని బాహ్యమైన నామరూపాల భేదం ప్రధానం కాదని ఋషులిలా చెప్పారు,

శ్లో: మధులుబ్ధో యథా భృంగః పుష్పాత్పుష్పాంతరం వ్రజేత్ ।
జ్ఞాన లుబ్ధస్తథా శిష్యో గురోర్గుర్వంతరం వ్రజేత్ ॥

అర్థం : తేనెయందు ప్రీతిగల తేనెటీగ (వేర్వేరు పువ్వుల రూప బేధాలు పట్టించుకొనక) పువ్వు నుండి పువ్వుకు వెళ్ళి తేనెను సేకరించినట్లే జ్ఞానంపట్ల నిజమైన ప్రీతిగల సిసలైన శిష్యుడు అనేకమంది గురువులను దర్శించి వారినుండి ఒక్కటియే అయిన జ్ఞానమార్జించాలి.

వ్యక్తులీధర్మాన్ని ఆచరించనంతకాలమూ వివిధ దేవతలను, గురువులనూ ఆశ్రయించి ఆరాధించే వారి మధ్య పరస్పరద్వేషము, అసహనాలు ఏర్పడతాయి. అలా కాకపోవడంవల్లనే మన ప్రాచీన సంస్కృతి యింతా ఐక్యతతోనిలచి ప్రజలకు సంతోషాలనిచ్చింది. అంతకాలమూ అన్ని రంగాలలో ప్రపంచంలో మరేదేశమూ లేక సంస్కృతీ సాధించలేని ఔన్నత్యాన్ని సాధించింది. ఇట్టి అవగాహన లోపించి ఋషులూ మరియు గురువుల పట్ల అవగాహనతో గూడిన భక్తి విశ్వాసాలకు బదులు, మూఢము సంకుచితమూ అయిన అభిమానం ఎప్పడు నెలకొన్నాయో నాటినుండీ మన దేశము, సంస్కృతీ గూడా అధోగతిపాలయ్యాయి. ధర్మాన్ని ఆచరించడం మాని రాజ్యాల కోసము, స్వమతాధిక్యతలతో కొట్లాడుకోవడం వలన మన సంస్కృతి కుక్కలు చింపిన విస్తరి అయింది. రాజకీయంగా కొన్ని శతాబ్దాల పాటు పరదాస్యానికి లోనైంది. హీనమైన విదేశీయ సంస్కృతికి బానిసయైంది. ఇట్టి సంకుచితత్వం రాకుండా చూచుకోడానికే అనేక గురువులను సేవించుకొమ్మని ఋషులాదేశించారు. పూర్ణులైన మహనీయుల వద్దకు గూడ పంపడం వారి చరిత్రలో చూడవచ్చు. దురభిమానంతో యితర గురువులను, సాధువులను నిందించేవారి ముఖం కూడ చూడరాదని హెచ్చరించేరు. కాని యీ రోజుల్లో గురువులుగా చలామణి అయ్యే అనేక మంది యిట్టి సంకుచితత్వాన్ని

ప్రతి తరానికీ ఏడేనిమిది సంవత్సరాల నుండే శారీరకము, మానసికమూ అయిన క్రమశిక్షణ, యింద్రియ మరియు మనస్సులను తమ ఆధీనంలోనుంచుకొని ఏది శ్రేయస్కరమో పెద్దలనుండి తెలుసుకొని అట్టి ధర్మాన్ని సంపూర్ణంగా ఆచరించడానికి అంకితమయ్యేలా చేయడమే బ్రహ్మచర్యము మొదలైన నాల్గు ఆశ్రమాల ధ్యేయం.

ఋషులూ మరియు గురువుల పట్ల అవగాహనతో గూడిన భక్తి విశ్వాసాలకు బదులు, మూఢము సంకుచితమూ అయిన అభిమానం ఎప్పడు నెలకొన్నాయో, నాటినుండీ మన దేశము, సంస్కృతీ గూడా అధోగతిపాలయ్యాయి. ధర్మాన్ని ఆచరించడం మాని రాజ్యాల కోసము, స్వమతాధిక్యతలతో కొట్లాడుకోవడం వలన మన సంస్కృతి కుక్కలు చింపిన విస్తరి అయింది.

తమ భక్తులలో పెంపొందించడం చూడవచ్చు. ఇంతటి విశాల దృష్టి తమనాశ్రయించిన వారికి కల్గాలని ఆశించనివారు గురువులెలా కాగలరా? అన్న సందేహంగూడ తమ అనుయాయులకు కలక్కుండా చూచుకుంటారు. తాము దప్ప ప్రపంచంలో వేరు మహనీయులు లేరన్నట్లు తమ పత్రికలలో గూడ మరొక మహనీయుని ప్రస్తావనైనా రానీయరు. అజ్ఞులైనవారి భక్తులు అట్టి మౌఢ్యమే, తమ భక్తియని భ్రమిస్తారు. ఈ లోటును మన సమాజం నుండి తొలగించుకొని మన సంస్కృతిని పునఃప్రతిష్ఠింప చేసుకొనడానికే అనేకమంది మహనీయుల చరిత్రలు సేకరించి వ్రాయడమవుతుంది. ఇట్టి చరిత్రలు అనేకము శ్రద్ధగా పారాయణ చేయడంవలన వారి అందరిలో ఒకే జ్ఞాన స్వరూపము, భగవత్స్వరూపము వెలుగొందుతుందన్న వివేకము మనలో వేల్కొంటుంది. అప్పడు దేశంలోవున్న మహనీయుల ఆశమాలన్నీ, వారివారి భక్తుల మధ్య విబేధాలతో బలహీన పరిచేబదులు, సమైక్యం చేసి పటిష్టంచేయడం జరుగుతుంది. తమోగుణంతో గూడిన పరస్పర ద్వేషభావంతొలగి సాత్వికమైన సమైక్యత నెలకొనకపోతే అది ఆధ్యాత్మికత ఎలా అవుతుంది? "ఎందరో మహానుభావులు - అందరికీ వందనములు" అను ఆర్షవాణి మరల దేశమంతటా వినిపించనిదే మన ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాలన్నీ మనకు, దేశానికి కూడా శ్రేయస్కరము ఎలా అవుతాయి? అందుకే పైశ్లోకములోనేగాక మరెన్నో రీతుల అట్టి గుర్తింపే ఆధ్యాత్మిక గ్రంధాలలో ఎన్నో రీతుల సూచించబడింది. ప్రతివారు ఉత్తముడైన గురువును ఆశ్రయించితీరాలని చెబుతూనే పూర్ణుడైన ప్రతి గురువు త్రిమూర్తులు మరియు పరబ్రహ్మ స్వరూపాలనే గురుధ్యాన శ్లోకం చెబుతుంది.

అంటే ఎందరు గురువులున్నా వారందరి రూపాలలో ఆ గురుతత్వమొక్కటే వెలుగొందుతుందని భక్తులు గమనించాలి. ఏ గురువును భేదభావముతో చూచినా తమ గురువును, అయిన ఇచ్చే శిక్షణను అపకీర్తిపాలు చేసుకొనడమేగదా అనే సంగతి వివేకము ఉదయించినప్పడే తెలుస్తుంది. అట్టి జ్ఞానులందరూ తన రూపమేనని, తనకు వారికి భేదమే లేదని శ్రీకృష్ణుడు చెప్పాడు. ఏ గురువుయందు దురభిమానముతోనో యితర గురువులను వేరనితలచి త్రుణీకరిస్తే ఆ భగవంతుని తృణీకరించినట్టే; జ్ఞానాన్ని త్రుణీకరించినట్లే. రాముడు కూడా తాను సేవించిన వశిష్ట, విశ్వామిత్రులనేగాక అరణ్యంలో నివసిస్తున్న తపస్వులందరిని సేవించినది మనబోటి అజ్ఞానాంధులను సంస్కరించడానికే. అయినా పట్టించుకొనకుండ ఆధ్యాత్మికత పేరిట తుచ్ఛమైన సంకుచితత్వానికే తలవొగ్గే 'భక్త' లోకానికి మరింత స్పష్టంగా పూర్ణులైన గురువులందరు ఒక్కటే అని తెలపడానికే పూర్ణదత్తావతారమయిన 'శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా' మహాత్ములందరు తమ రూపమేనని నిరూపించారు.

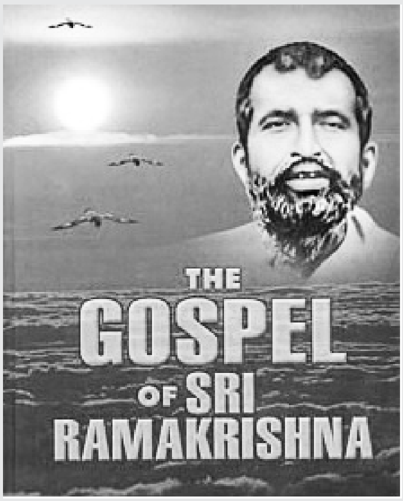

శ్రీ రామకృష్ణపరమహంస మహాత్ములలో ఎంతో విశిష్టమైన వారని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు తెలియజేసారు. ఆధ్యాత్మిక శ్రేయస్సును కలిగించే శ్రీ రామకృష్ణుల జీవిత చరిత్ర, సంబంధిత గ్రంధాలను పూజ్య బాబుగారు ఎందరి చేతనో పారాయణ చేయించారు. చదువరుల సౌలభ్యం కోసం Sri Manga BharadwajaTrust వారు ఈ పుస్తకాలనుకూడా విక్రయిస్తున్నారు. ఇతర గ్రంధాలలాగానే భక్తులు ఈ పుస్తకాలను ట్రస్టువారి నుండి కొనుక్కొని, ఈ సదవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోగలరు.

జ్ఞానేశ్వర్ మహరాజ్ చరిత్ర

శ్రీమతి వేదవతి

గంగానదీ తీరంలో 'ఆపగావ్' అనే ఊరిలో గోవింద పండితుడు, ఆయన భార్య 'నీరుబాయి' నివసిస్తూ వుండేవారు. వీరిద్దరూ ఆదర్శమైన గృహస్థజీవితాన్ని గడుపుతూ ఎంతో భక్తి శ్రద్ధలతో 'గైనీనాథ్' అనే ఒక మహాత్ముని సేవిస్తూవుండేవారు. వారికి ఎంతకాలానికీ సంతానము కలుగలేదు. ఒకరోజు ఆ మహాత్ముడు వారింటికి వచ్చి వారి ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించి వారిని ఆశీర్వదించి వారితో, "పుణ్యాత్ములారా! మీకు సంతానం ప్రాప్తించే సమయం ఆసన్నమైనది. మీరు వెంటనే పండరీపురానికి వెళ్ళి శ్రీ పాండురంగడిని దర్శించండి. ఆయన అనుగ్రహంతో మీకు ఒక ఉత్తముడైన కుమారుడు జన్మిస్తాడు" అని చెప్పారు. వెంటనే వారు తమ గురువు ఆజ్ఞననుసరించి పండరీపురానికి వెళ్ళి స్వామిని సేవిస్తూ అక్కడే మూడు రోజులు నిద్ర చేశారు. మూడవ రోజు రాత్రి గోవిందపంతు కలలో శ్రీ పాండురంగడు దర్శనమిచ్చి, ఒక పండును ప్రసాదించి, తప్పక త్వరలో అతడికి ఒక కుమారుడు జన్మిస్తాడని ఆశీర్వదించి అదృశ్యమయ్యాడు. గోవిందపంతు దంపతులు ఎంతో సంతోషించి, ఆ పండును ప్రసాదంగా స్వీకరించి, పండరీపురంలో దానధర్మాలు చేసి తమ స్వగ్రామానికి చేరుకున్నారు.

కొంతకాలానికి వారికి ఒక కుమారుడు జన్మించాడు. ఆ దంపతులను ఎంతో సంతోషించి విరివిగా దానధర్మాలు చేసి ఆ పిల్లవాడికి జాతకర్మను జరిపించారు. శ్రీ పాండురంగని ప్రసాదంగా జన్మించిన తమ కుమారుడికి 'విఠోభా' అని నామకరణం చేశారు. విఠోభాకు సరియైన వయస్సు వచ్చిన తర్వాత అతడికి ఉపనయనం జరిపించి అతనికి వేద శాస్త్ర పురాణాలన్నీ నేర్పించారు. కొంతకాలానికి విఠోబాకు యుక్తవయస్సు వచ్చింది. గోవిందపంతు తన కుమారునికి వివాహప్రయత్నాలు చేయసాగారు. ఆ విషయము తెలుసుకొని విఠోబా ఒక రోజు తండ్రి వద్దకు వచ్చి, "తండ్రీ! మీరు నాకు వివాహము చేయాలని సంకల్పించారు కదా! కానీ నాకు చాలాకాలంగా తీర్థయాత్రకు వెళ్ళాలనే కోరిక వున్నది. కాబట్టి తీర్థయాత్రకు వెళ్ళి వచ్చి వివాహం చేసుకుంటాను" అని చెప్పాడు. తీవ్ర విరాగి అయిన తమ కుమారుని కోరికకు కలతచెంది గోవిందపంతు తన కుమారుని పట్ల వాత్సల్యంతో, "నాయనా! నీ కోరిక నన్ను కలవరపెడుతున్నది. కానీ నీ మనస్సును నొప్పించి వెంటనే వివాహము జరిపించడం ధర్మము కాదు. కాబట్టి నీవు ఒక సం॥ము లోపల తీర్థయాత్ర పూర్తి చేసుకుని తిరిగి అప్పుడే వివాహం జరిపిస్తాను" అని చెప్పాడు.

విఠోబా తల్లిదండ్రుల ఆశీస్సులు పొంది బయలుదేరి ఎన్నో తీర్థక్షేత్రాలను సందర్శిస్తూ,

పుణ్యనదులలో స్నానాలు చేస్తూ ఎందరో దేవతలను సేవిస్తూ నిరంతరము హరిస్మరణలో తీర్థయాత్ర కొనసాగించాడు. మార్గ మధ్యంలో అతడు 'అలకాపురి' అనే ఊరికి వచ్చి అక్కడ ఒక అనుకూలమైన ప్రదేశంలో భగవంతుడిని అర్చిస్తూ కూర్చున్నాడు.

అలకాపురిలోనే కులకర్ణి సిద్ధోపంత్ అనే బ్రాహ్మణుడు నివసిస్తూ వుండేవారు. అతడు ప్రతిరోజూ అలకాపురంలోని చక్రతీర్థంలో స్నానము చేయడానికి వచ్చే బ్రాహ్మణులను ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి ఆతిధ్యమిచ్చేవాడు. అతడు ఒకరోజు అతిథికోసం అక్కడకు వచ్చి అక్కడే పరమ నిష్ఠగా భగవంతుని అర్చిస్తూ వున్న విఠోబాను చూసి ఆ రోజు తన ఇంటికి ఆతిధ్యానికి ఆహ్వానించాడు. విఠోబా అంగీకరించి సిద్ధోపంత్ ఇంటికి భోజనానికి వెళ్ళాడు. సిద్ధోపంత్ విఠోబాను దైవస్వరూపునిగా భావించి సకల ఉపచారాలతో పూజ చేసి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో అతనికి ఆతిధ్యమిచ్చారు. ఆ తరువాత వారిద్దరూ ఆధ్యాత్మిక విషయాలు చర్చించుకున్నారు. విఠోబాయొక్క అఖండ పాండిత్యాన్ని, ప్రజ్ఞను, సత్ప్రవర్తనను, తీవ్రమైన భక్తి వైరాగ్యాలను చూసి అతడు మహాత్ముడని గ్రహించి సిద్ధోపంత్ అతనిని ఆ రాత్రికి తమ ఇంటిలోనే గడపమని ప్రార్ధించాడు. విఠోబా సిద్ధోపంత్ ప్రార్ధన మన్నించి ఆ రాత్రికి వారింటిలోనే నిద్రించాడు.

ఆ రోజు తెల్లవారుఝామున సిద్ధోపంత్‌కు ఒక అద్భుతమైన స్వప్న దర్శనమైంది. సాక్షాత్తూ శ్రీ పాండురంగడు సిద్ధోపంత్‌కు స్వప్నంలో దర్శనమిచ్చి, విఠోబా మహాపురుషుడని, అతనికి తన కుమార్తె నిచ్చి వివాహం జరిపించమని, వారికి దైవాంశ సంభూతులైన నలుగురు సంతానముగా కలుగుతారని అభయమిచ్చి అదృశ్యుడయ్యాడు. అతడు వెంటనే నిద్రనుంచి మేలుకొని తనకొచ్చిన స్వప్నానికి ఆశ్చర్యచకితుడై, విఠోబాను నిద్రలేపి విషయమంతా వివరించి తన కుమార్తెను వివాహమాడమని ప్రార్ధించాడు. అది విని విఠోబా ఉలిక్కిపడి, "అయ్యా! చాలా మంచి మాట చెప్పావే! ఆహా! ఎంత సమర్ధుడవు!! ఇందుకేనా ఇంత వినయంగా నన్ను ఇక్కడకు తీసుకుని వచ్చావు? నీవింత పుణ్యాత్ముడివై వుండి కూడా నా కులగోత్రాలు కూడా తెలుసుకోకుండా వివాహం జరిపించాలనుకోవడం భావ్యమా? నీ వంటివారు ఇలా చేయవచ్చా? నేనెవరిని? నీవెవరు? నీకూ నాకూ సంబంధమేమిటి? ఈ ప్రస్తావన ఇక చాలు నేను వెళ్ళి వస్తాను" అని వెంటనే బయలుదేరాడు.

అది చూసి సిద్ధోపంత్, ''అయ్యా! తొందరపడవద్దు. నీవు నా కుమార్తెకు తగిన వరుడివి కాకపోతే భగవంతుడు ఆమెను నీకిమ్మని ఎందుకు ఆజ్ఞాపిస్తాడు? అయినా నీ గోత్రనామము చెప్పు. గోత్రము సరిపోయినట్లయితే నీవు తప్పక నా కుమార్తెను వెంటనే వివాహమాడాలి. లేకపోతే నీవు వెళ్ళిపోవచ్చు. మీ ఇంటిపేరు, గోత్రము, తల్లివైపు గోత్రము చెప్పు" అన్నాడు. విఠోబా ఆ వివరమంతా చెప్పాడు. సిద్ధోపంత్ వెంటనే తన భార్యను పిలిచి తమకు వారికి వున్న బంధుత్వాన్ని కలిపిచూసి అతడు వరుసకు తనకు మేనల్లుడేనని గుర్తించి ఆశ్చర్యపడి, "విఠోబా! ఇకనైనా సంశయము లేకుండా వివాహానికి అంగీకరించు'' అని ప్రాధేయపడ్డాడు. ఈ విషయమంతా తెలిసికొన్న పెద్దలుకూడా అతడిని బలవంతపెట్టసాగారు.

విఠోబా చాలా బాధపడి ఆ యింటినుంచి తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించి విఫలుడై సిద్ధోపంత్‌తో, "స్వామీ! నా మనవి వినండి. నేను బ్రహ్మచర్యం అవలంబించి యాత్ర చేస్తున్నాను. నాకు వ్రతభంగము చేయడం మీకు ధర్మము కాదు. మోయలేని భారాన్ని మోయమంటే నేను మోయగలనా? వివాహము చేసుకోవడానికి నాకు మనస్కరించడములేదు. ఒకవేళ మీరు నాకు బలవంతముగా వివాహము చేసినట్లయితే నా వలన మీకు తీరని దు:ఖం వాటిల్లుతుంది!" అని చెప్పాడు. అది విని సిద్ధోపంత్ నవ్వి, "నాయనా! నిన్ను మోసగించాలనే ఉద్దేశ్యము మాకు లేదు. ఇది భగవదాజ్ఞ. మా మాట విని వివాహము చేసుకుని తరువాత నీ ఇష్టప్రకారమే కొంతకాలము తీర్ధయాత్ర చేసి రావచ్చు. నీ తీర్ధయాత్ర భంగము కాదు" అని చెప్పాడు.

విఠోబా ఆ రాత్రి ఎలాగో గడిపి తెల్లవారగానే తప్పించుకు పోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. ఆ మరునాడు తెల్లవారుఝామున భగవంతుడు విఠోబాకు స్వప్నంలో దర్శనమిచ్చి, "నాయనా! నేను సిద్ధోపంత్‌ను వివాహ విషయమై ఆదేశించినమాట నిజమే! అతని కుమార్తె నీకు అన్ని విధాలా

యోగ్యురాలు. మీ వలన ఈ ప్రపంచానికి ఎంతో మేలు జరుగవలసి వున్నది. కనుక సిద్ధోపంత్ చెప్పినట్లు చేయి. దానివలన నీకు ఎంతో శ్రేయస్సు కలుగుతుంది" అని పలికి అంతర్ధానమయ్యాడు.

విఠోబాకు వెంటనే మెలకువ వచ్చింది. అతడు భగవంతుని ఆదేశానికి బాధపడి తన మనస్సులోని బాధను ఎవ్వరికీ తెలియకుండా జాగ్రత్తపడుతూ అక్కడనుంచి వెళ్ళడానికే నిశ్చయించుకొని వీధి తలుపు తెరచి నెమ్మదిగా బయటకు నడిచాడు. ఆ సమయంలో సిద్ధోపంత్ కుమార్తె రుక్మాబాయి మేలుకొనే వున్నది. ఆమె ఎంతో కాలంగా మంచి భర్త లభించాలనే ఆకాంక్షతో మహాలక్ష్మి వ్రతాన్ని ఎంతో శ్రద్ధగా చేస్తూవున్నది. భగవంతుని ఆదేశంగా తనకు విఠోబాతో వివాహం జరుగుతున్నదని ఎంతో సంతోషించి తన పూజలు ఫలించే క్షణంకోసం ఆత్రుతగా వుండడం వల్ల ఆమెకు ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు. ఇంతలో రహస్యంగా ఆ ఇంటినుంచి వెళ్ళాలని ప్రయత్నిస్తూవున్న విఠోబాను చూసి వెంటనే అతని వద్దకు వెళ్ళి నమస్కరించి, "స్వామీ! ఇంత రాత్రి వేళ ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా ఎక్కడికి వెళుతున్నారు? మీకు యిక్కడ ఉండడం యిష్టము లేకపోతే మా నాన్నగారితో మాట్లాడి ఆయన అనుమతితో నన్ను కూడా వెంటబెట్టుకుని మీ ఊరు వెళ్ళవచ్చు కదా!" అని పలికింది.

విఠోబా ఖిన్నుడై ఆ వెన్నెల కాంతిలో రుక్మాబాయిని చూసి, "నువ్వెవ్వరు? ఒంటరిగా ఇంత రాత్రి వేళ పరపురుషుడినైన నాతో మాట్లాడుతున్నావెందుకు?'' అని అడిగాడు. అందుకామె, "స్వామీ! నేనే సిద్ధోపంత్ కుమార్తెనైన రుక్మాబాయిని. భగవదాజ్ఞననుసరించి నన్నే మీకిచ్చి వివాహము చేయదలచారు. తప్పించుకుని పోవడానికి ప్రయత్నిస్తూవున్న మిమ్మల్ని మరలా ఇంటికి తీసుకువెళ్ళడానికి వచ్చాను. దయచేసి లోపలికి రండి." అని వినయంగా ప్రార్థించింది.

విఠోబా కొంత ఆలోచించి, "నీవు చాలా తప్పుగా ప్రవర్తిస్తున్నావు. ఇంత రాత్రి వేళ పరపురుషునితో మాట్లాడడము కులస్త్రీ లక్షణము కాదు. అటువంటి స్త్రీని వివాహము చేసుకోవడానికి ఎవ్వరూ ఇష్టపడరు. ఇంత తప్పు చేసిన నీ ముఖము చూడడమే మహాపాపము. తక్షణమే ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపో!" అని అరిచాడు. అయినా రుక్మాబాయి చలించలేదు. ఆమె విఠోబాతో, ''స్వామీ! నన్ను నిరాకరించవద్దు న్యాయమేమిటో తెలుసుకో! పెళ్ళి చేసుకోకూడదనే పట్టుదలతో నన్ను తప్పు పడుతున్నావు. కానీ న్యాయము తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించడం లేదు. భగవంతుని ఆజ్ఞ ప్రకారము నా తల్లిదండ్రులు నన్ను నీకు యిచ్చి వివాగం చేయాలని నిర్ణయించిన క్షణంలో-నేను నీ భార్యనయ్యాను. అన్నింటికీ మనస్సే ప్రధానం కదా! మనస్ఫూర్తిగా చేసుకున్న వివాహమే వివాహము కదా! నా మనస్సు నీకు అర్పించినప్పుడే నేను నీ భార్యనయ్యాను. ఇంకెవ్వరినీ కన్నెత్తైనా చూడను. నీవు నన్ను వివాహమాడకపోతే నీ పాదాల దగ్గరే ప్రాణం విడుస్తాను. ఇది తథ్యము" అని దృఢంగా పలికింది.

విఠోబా ఆమె ప్రవర్తనకు విసుగుచెంది, "నా మాట విని వెంటనే నీవింటికి వెళ్ళిపో. నేను తీర్థయాత్రకై బయలుదేరాను. సంసారంలో నాకు ఇచ్ఛలేదు. నీవు నన్నిలా పీడించి ప్రయోజనం లేదు, కాబట్టి వెంటనే వెళ్ళిపోవడం మంచిది" అన్నాడు. అందుకు రుక్మాబాయి, "స్వామీ! పతివ్రత అయిన స్త్రీ ఇతర పురుషుల గురించి ఆలోచించదు. అట్లా చేసిన స్త్రీ గాడిదతో సమానము. నీవే నా భర్తవని మనస్ఫూర్తిగా నిర్ణయించుకున్న తరువాత అందుకు వ్యతిరేకముగా నడుచుకోవడం ధర్మమా? నిన్ను వరించి ఇతరులను వివాహమాడే పాపాత్మురాలిని కాదు. కాబట్టి నా ప్రార్థన మన్నించి ఇంటికి రండి" అన్నది. అది విని విఠోబా కోపంగా, "వివేక హీనురాలా! నోటికి వచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నావు. ఇక తిరిగి చూడకుండా వెంటనే వెళ్ళిపో!" అని పెద్దగా అరిచాడు.

"స్వామీ! నేనే సిద్ధోపంత్ కుమార్తెనైన రుక్మాబాయిని. భగవదాజ్ఞననుసరించి నన్నే మీకిచ్చి వివాహము చేయదలచారు. తప్పించుకుని పోవడానికి ప్రయత్నిస్తూవున్న మిమ్మల్ని మరలా ఇంటికి తీసుకువెళ్ళడానికి వచ్చాను. దయచేసి లోపలికి రండి."

రుక్మాబాయి, "స్వామీ! భగవంతుని వాక్యంకంటే గొప్పదున్నదా? ఆయన ఆజ్ఞను అల్పులమైన మనము దాటవచ్చునా? నీవు నన్ను తిట్టినా, కొట్టినా సంతోషమే. నేను నీ దానిని" అన్నది. అందుకు విఠోబా విచారించి ఆమె బారినుండి తప్పించుకోవడం కష్టమని తలచి మంచి మాటలతో ఆమెను బుజ్జగించేందుకు ప్రయత్నిస్తూ, "సుందరీ! నీ అందాన్ని వర్ణించడం సాధ్యం కాదు. నీవు అపురూప సౌందర్య రాశివి. నిన్ను వివాహమాడాలంటే ఎవరైనా ఎంతో పుణ్యం చేసుకోవలసినదే. నీవంటి సౌభాగ్యవతికి నా వంటి సామాన్యుడు తగడు. కురూపినైన నన్ను వివాహమాడితే నిన్నందరూ అపహాస్యం చేస్తారు. నీకు తగిన వరుణ్ణి వివాహం చేసుకో నన్ను బలవంత పెట్టడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు" అన్నాడు.

అయినా రుక్మాబాయి చలించలేదు. ఆమె చిరునవ్వుతో, "స్వామీ! పతివ్రతకు భర్తయొక్క అందముతో పనిఏమి? భర్తను దైవంగా భావించి ప్రవర్తించడమే ఆమె ధర్మము. ధర్మాన్ని అతిక్రమించి ఎవ్వరూ ప్రవర్తించకూడదు. నన్ను కనికరించి నన్ను వివాహం చేసుకో! లేకపోతే నా శరీరాన్ని అగ్నిలో దహించి వేస్తాను" అని దృఢంగా బదులిచ్చింది. అది విని విఠోబా నిస్సహాయుడై కోపంతోనూ, ఆవేశంతోనూ వివశుడై "ఓసీ! మూర్ఖురాలా! నన్నే ఎదిరిస్తావా? ఇప్పటికైనా నా మాటవిని ఇంటికి వెళ్ళు. లేకపోతే నిన్ను శపిస్తాను!" అని హూంకరించాడు. రుక్మాబాయి భయపడి గజగజ వణుకుతూ పెద్దగా ఏడవసాగింది.

ఆమె ఏడుపులు వినిపించి సిద్ధోపంతు, నీరూబాయి మేల్కొని పరుగున అక్కడికి వచ్చి విఠోబాతో, "అయ్యా! నీవంటి యోగ్యుడు ఇలా ప్రవర్తించవచ్చా? వివాహము జరిగే లోపల మా కుమార్తెను ఇంతటి రాత్రివేళ దొంగతనముగా తీసుకెళ్ళవలసిన పని ఏమిటి?" అని అడిగారు. విఠోబా సిద్ధోపంత్‌తో, "అయ్యా! నన్ను దూషించవద్దు. నేను మీ కుమార్తెను మోసగించి తీసుకుని వెళ్ళడానికి ప్రయత్నించలేదు. గ్రహచారము వల్ల మీ ఇంటికి అతిథిగా వచ్చినందుకు మంచి బుద్ధి చెప్పారు. ఇటువంటి ప్రదేశంలో ఒక్క క్షణమైనా వుండకూడదు. భగవంతుడే స్వయంగా వచ్చి చెప్పినా సరే నేనీ వివాహానికి అంగీకరించను. మీ దారి మీరు చూసుకోండి!!" అని చెప్పి వేగంగా నడవసాగాడు. అతనిని నివారించడానికి సిద్ధోపంత్ ఎంతగానో ప్రయత్నించాడు. అయినా అతడు వినలేదు.

చివరగా సిద్ధోపంత్ విఠోబాతో, "భగవంతుని ఆదేశంగా ఈ వివాహం నిశ్చయించాము. మా కుమార్తె నిన్ను మానసికంగా ఎప్పుడో వివాహమాడింది. నీవు కనుక వివాహం చేసుకోకపోతే ఆమె వెంటనే ప్రాణత్యాగం చేస్తుంది. కాబట్టి మాకు జీవితాంతం గర్భశోకం తప్పదు. క్రమంగా మేమూ ప్రాణాలు విడుస్తాము. కనుక నీకు స్త్రీహత్యా పాపాము, బ్రహ్మ హత్యా పాతకము చుట్టుకుంటాయి. తత్ఫలితంగా నీకు యాత్రా ఫలితము కూడా దక్కదు. నీ జపాలు, పూజలూ ఫలించవు. కాబట్టి మోక్షము సిద్ధించదు. కాబట్టి నీవు వివాహము చేసుకోవడమే మార్గము. జాగ్రత్తగా ఆలోచించి నిర్ణయం తీసుకో!" అన్నారు. అది విని విఠోబా నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. తనను అంతటి విపత్తు నుంచి కాపాడమని భక్తితో భగవంతుని ప్రార్థించసాగాడు. అప్పుడతనికి భగవంతుడు అదృశ్య వాణితో, "విఠోబా! నీవేమీ బాధపడకు. సిద్ధోపంతు కుమార్తెను వివాహం చేసుకో. నీకు అన్ని విధాలా మేలు కలుగుతుంది" అని ఉపదేశించాడు. ఇక తప్పక విఠోబా భగవంతుని ఆజ్ఞను శిరసావహించి సిద్ధోపంత్ కుమార్తె అయిన రుక్మాబాయిని వివాహం చేసుకున్నాడు. వివాహం జరిగిన మరునాడు విఠోభా సిద్ధోపంత్‌కు భక్తితో నమస్కరించి, "మీ ఇష్టానుసారం మీ కుమార్తెను వివాహమాడాను. ఇప్పడైనా దయచేసి అనుమతిస్తే మిగిలిన తీర్థయాత్ర పూర్తిచేసుకుంటాను" అన్నాడు. సిద్ధోపంతు అందుకు అంగీకరించి తాను కూడా విఠోబాతో కలిసి తీర్థయాత్రకు బయలుదేరాడు. వారిద్దరూ దివ్య తీర్థాలన్నీ సేవిస్తూ అహోబిలము, శ్రీశైలము, పండరిపురము, శ్రీరంగము, గోకర్ణము, రామేశ్వరము మొదలైన పుణ్యక్షేత్రాలను సేవించి పుణ్య తీర్థాలలో స్నానం చేసి తిరుగుప్రయాణమై కొన్ని రోజులకు కలకావతి చేరారు.

భారతీయ ఘనత

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

రష్యన్ మేధావులను, ప్రాచీన భారత సంస్కృతిని అధ్యయనంచేసి, రష్యన్ దేశకర్షకవర్గం వద్దకువెళ్ళి దాని గొప్పతనము వారికి వివరించమని రష్యన్ కమ్యూనిష్టు విప్లవ సారథియైన లెనిన్ ఉద్బోధించాడట. యస్.యఫ్. ఓల్డెన్ బర్గ్ (S.F. Olden Barg) అను పండితునితో సంభాషిస్తూ, "వారి విద్యారంగం మనకు సుదూరమనిపిస్తుంది గాని ఎంతో సన్నిహితమైంది. ప్రజల దగ్గరకు, కర్షకుల దగ్గరకు పోయి, భారతదేశం చరిత్ర గురించి చెప్పి... వారెలా ప్రతిస్పందిస్తారో చూడండి. నూత్నమైన పరిశోధనకు కావలసిన స్ఫూర్తి (దానినుండి) మీరు గూడ పొందండి. ఎంతోగొప్ప వైజ్ఞానికమైన ప్రాముఖ్యము గల అధ్యయనం కొనసాగించడానికి వలసిన స్ఫూర్తిని పొందండి" అన్నాడట.

లాప్లేన్ (Laplane) అను గణిత శాస్త్రజ్ఞుడు, "అర్కిమిడీస్ మరియు ఎపలోనియస్ వంటి ఎంతో గొప్ప గణిత శాస్త్రజ్ఞుల మనస్సులకు గూడ స్ఫురించనంతటి మహత్తరమైన ఈ దశాంశ (Decimal) పద్ధతిని కనుగొనిన హిందువులకు మనందరము ఎంతో కృతజ్ఞులము'' అన్నాడు. ''లెక్కించగలగడమనే ఏ ప్రక్రియలేకుంటే చెప్పకోదగిన వైజ్ఞానిక శాస్త్రీయ అభివృద్ధి సాధ్యముగాదో అట్టిది మన (జాతుల)కు నేర్పినందుకు మనము భారతీయులకెంతో ఋణపడి వున్నాము" అన్నాడు జగద్విఖ్యాత భౌతిక శాస్త్రజ్ఞుడు అల్బర్ట్ ఐన్‌స్టీన్.

"విజ్ఞానశాస్త్రంలో గూడ యూరపుఖండం భారతదేశానికి ఎంతగానో ఋణపడ్డది. మొట్టమొదట ప్రపంచమంతటా ఉపయోగించబడుతున్న అంకెలను భారతీయులే రూపొందించారన్నది మహత్తరమైన సత్యం. అట్టి అంకెలపై ఆధారపడిన దశాంశతగణనము గణితశాస్త్రానికే గాక నాగరికత యొక్క ప్రగతికి ఎంత ముఖ్యమైనదో ఎంత చెప్పినా చాలదు. 8 మరియు 9 శతాబ్దాలలో భారతీయులే సంఖ్యా గణితము, బీజగణితములలో అరబ్‌జాతి వారికి గురువులై, తర్వాత వారి ద్వారా పాశ్చాత్యదేశాలన్నిటికీ గురువులయ్యారు" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ మాగ్డొనల్.

"ప్రపంచమంతటా వైజ్ఞానికరంగంలోనే నూత్న వికాసమనదగు అతి ప్రధానమైన గణితము మరియు జ్యోతిశాస్త్రాల వికాసము, 5వ శతాబ్దానికి చెందిన ఆర్యభట్టు మరియు వరాహమిహిరుడు, మరియు 7వ శతాబ్దానికి చెందిన బ్రహ్మగుప్తుల పేర్లతో ముడిపడి వున్నది. స్థానాన్నిబట్టి అంకెలకు విలువనిచ్చే పద్ధతి మరియు 'సున్న' (0) లను వీరు నిర్దుష్టంచేసారు. అరబ్‌జాతి వారు గూడ గణితంలో తెలియని విలువలను గురించి గూడ గణనం చేయగల బీజగణితాన్ని భారతీయ గణిత శాస్త్రజ్ఞుల పరంపర నుండి నేర్చుకొన్నారు." అని ప్రొఫెసర్ జె.డి. బెర్నాల్ అను

బ్రిటిష్ శాస్త్రజ్ఞుడు మరియు చరిత్రకారుడు వ్రాశారు. గ్రీకు జాతివారు అప్పడప్పడే తాత్త్వికచింతన చేయడమారంభించిన కాలంలో మిళిందుడను సైన్యంలో చేర్చుకొనబడి, ఒక యుద్ధంలో బాబిలోనియా దేశానికి యుద్ధఖైదీగా కొనిపోబడి అతి విచిత్రమైన రీతిని విడుదలయ్యాడు. బాల్డియా

క్రీ.పూ. 580 లో సామోస్ నగరంలో జన్మించిన పైథాగరస్ తీవ్రమైన జిజ్ఞాసువుగా తన 18వ సంవత్సరంలో ఎందరో పండితులను, మహనీయులను దర్శించాడు. ఈజిప్టుదేశంలో థీల్స్ అను మహాత్ముని దర్శించి ఆత్మజ్ఞానం కోరాడు. ఆ గురువు అతనిని ఎంతో కఠినంగా పరీక్షించి, సాధన రహస్యాలు కొన్ని బోధించాడు.

గ్రీకురాజు నాగసేనుడనే బౌద్ధ గురువువద్దకు జ్ఞానంకోసం వెళ్ళాడు. చివరకు బౌద్ధమతం గూడ స్వీకరించాడు. అంటే ఆ కాలంలో జ్ఞానవాహిని నేటి చరిత్రకారులు తలచినట్టు గ్రీసునుండి మనదేశానికి గాక మన దేశంనుండే గ్రీసుకు ప్రవహించిందన్నది స్పష్టం. అలెగ్జాండరు మనదేశంపై దండెత్తడానికి ముందే, క్రీస్తుపూర్వం 500 సంవత్సరాలనుండే పాశ్చాత్య దేశాలలోని మేధావులను భారతీయ విజ్ఞానం ప్రభావితం చేయనారంభించింది. ఆ కాలంలో మన దేశ కురువంశ రాజులు నేడు అఫ్గనిస్థాన్ మరియు ఇరాన్ అని పిలువబడుతున్న అలనాటి కాంభోజదేశంపై పరిపాలిస్తున్నారు. అల్గ్జాండ్రియాకు రాజైన క్లెమెంట్ (Clement) అను రాజు గ్రీకు తత్త్వ మరియు గణిత శాస్త్రజ్ఞుడు అయిన పైథాగరస్ (క్రీ.పూ. 570-495) ను 'బ్రాహ్మణుని శిష్యుడు' అని యెందుకు సంబోధించారో నేటివరకు పాశ్చాత్యచరిత్రకారులకు అర్థంగాలేదు. సుఖలోలత, మాంసాహారము హింసాప్రవృత్తుల సహజమైన ఆనాటి సమాజంలో అతడు ఆత్మ నిగ్రహంతో శాఖాహారిగా సాధు జీవితం ఎందుకు కొనసాగించాడో, వాటినే ఎందుకు ప్రచారం చేశాడో వివరించలేకపోయారు.

క్రీ.పూ. 580 లో సామోస్ నగరంలో జన్మించిన పైథాగరస్ తీవ్రమైన జిజ్ఞాసువుగా తన 18వ సంవత్సరంలో ఎందరో పండితులను, మహనీయులను దర్శించాడు. ఈజిప్టుదేశంలో థీల్స్ అను మహాత్ముని దర్శించి ఆత్మజ్ఞానం కోరాడు. ఆ గురువు అతనిని ఎంతో కఠినంగా పరీక్షించి, సాధన రహస్యాలు కొన్ని బోధించాడు. తర్వాత అతడు నిర్భయంగా ఈజిప్టు దేశంలోని మ్యాగీ (Magi) అను ఆధ్యాత్మ సంప్రదాయానికి చెందిన గురువులను భారత దేశంలోని గురువులను గూడ సేవించాడు. అందువల్లనే అతణ్ణి బ్రాహ్మణుని శిష్యుడు అని పిలిచేవారు. అతడు జ్ఞానధనుడుగా, గురువుగా స్వదేశం చేరాడు. ప్రజలతనని గౌరవించారేగాని ఆయన నుండి జ్ఞానం పొందడానికి సంసిద్ధం కాలేదు. అంతటితో అతడు అహింసయొక్క మహాత్మ్యాన్ని మహిమలతో ప్రదర్శించి ప్రజలను మేల్కొల్పజూచారు. సముద్రంలో చేపలు పట్టుకుంటున్న మత్స్యకారులు ఏ రకం చేపలు ఎన్ని వలలో పడతాయో ముందుగా చెప్పి వారినాశ్చర్యపరచేవాడు. అటు తర్వాత వాటిని డబ్బుతో కొని తిరిగి సముద్రంలో విడిచిపెట్టించేవాడు. "శాఖాహారం ఉచితమా లేక మాంసాహారమా? అన్నది ప్రధానంగాదు. తన ఆహారానికై చెట్లనుగాని, జంతువులను గాని చంపడానికి మానవుడు సంకోచిస్తాడా, లేదా అన్నదే ప్రశ్న. ఆధ్యాత్మ పథంలో నడిచేవారికి హింసాప్రవృత్తి తప్పక నశిస్తుంది. జంతువువలన పాలు, వెన్న, నెయ్యి; వృక్షశాకాలవలన పండ్లు, కూరగాయలు తిని సంతృప్తిపడడం వారికి సహజమౌతుంది." అని ఆయన చెప్పేవాడు. ఇట్టి ప్రవృత్తి మనలో బలపడినపుడు ప్రాణుల హింసా ప్రవృత్తి గూడా చాలావరకు మానవుడు నిగ్రహించగలుగుతాడని తెల్పే లీలలెన్నో చేసాడు. ఊరిపైబడి ప్రజలను కల్లోలపరుస్తున్న ఒక ఎలుగుబంటిని మధురమైన తన మాటలతో శాంతిపరచాడు. పొలాలు, తోటలు పాడుచేస్తున్న పోట్ల ఆబోతును తన స్పర్శామాత్రంచేత ప్రశాంత పరచాడు.

పెనుతుఫానులను, అంటువ్యాధులను మాటమాత్రంతో నిగ్రహించి. రక్షించాడు. కాని యిట్టివి ఎప్పుడో అత్యవసరమైనప్పుడు తప్ప చేయక రోగార్తులకు తన అపురూపమైన వైద్య జ్ఞానంతో ఉచిత చికిత్స చేసేవాడు. క్రమంగా ఈయనకు కొందరు శిష్యులేర్పడ్డారు. ఒక పర్వతారణ్యంలో అర్థ చంద్రాకృతిలో 'స్టేడియం' అను ఒక ఆశ్రమము, క్రోటాన్ నగరంలో ఒక ఆశ్రమము స్థాపించారు. తనకు శిష్యులు కాగోరువారిని అతడు పరీక్షించే పద్ధతి చిత్రంగావుండేది. ఒకానొకతెరవెనుక కూర్చొని, వచ్చినవారిచేత ఒక పలక మీద త్రికోణాకృతి గీయించి దానినిబట్టి వారి మనస్సు, బుద్ధి, చిత్తము ఎలాంటివో నిర్ణయించి వారికి తగినశిక్షణ నిచ్చేవాడు. "మానవులు తమయిష్టాన్ననుసరిస్తే జ్ఞానమెన్నటికీ కలుగదు. అందుకవసరమైన ఎన్నో అంశాలపట్ల అజ్ఞానంవలన వారికి సరియైన ఆసక్తి కలుగదు" అని చెప్పి, తమ శిష్యులు కాగోరినవారికి గణితశాస్త్రం బోధించి, తర్వాత దానికి తాత్వికమైన అర్థం వివరించేవాడు. ఆశ్రమ వాసులకు శుద్ధమైన సాత్వికాహారము, గణితశాస్త్రము, నాట్యము, సంగీతము మొదలగునవి నేర్పించి, వాటి ద్వారా ఆత్మనిగ్రహము, తత్త్వజ్ఞానము బోధించేవాడు. కేవలం గ్రంథ పరిజ్ఞానము, వేదాంతచర్చల వలన అహంకారము వృద్ధి పొందుతుందన్న కారణంగా శిష్యులకు నిత్య జీవితంతో కలిపి మాత్రమే ఆత్మవిద్యను బోధించేవాడు. నిత్యజీవిత సంఘటనలలో మన భావము, ఆచరణ ఎలా వుండాలో తెల్పి ఆచరింపజేస్తుండేవాడు. ప్రతివారూ నిద్రబోయే ముందు నాటి దినచర్యను స్మరించి, ఆత్మవిమర్శ చేసుకోవాలని విధించాడు. ఇలా 80 సం॥లు జీవితకాలంలో దేశ రాజకీయాలలో పాల్గొనకుండానే తన దేశ రాజ్యాంగాన్ని ధర్మమార్గంలో ప్రభావితం చేసాడు. ఆయనలోని పరిపాకం చిత్రంగా వుండేది. వారి శిష్యులనిపించుకొనడం గొప్ప అని తలచి వచ్చినవారితో, "భగవంతుని సృష్టిలో గురువులు, శిష్యులు వుండరు. అంతా ఒక్కటే. నేను చెప్పే విధానం నీకు నచ్చితే ఆచరించుకో!" అని చెప్పేవాడు; జ్ఞానం మనలోనే దాగివున్నదనీ, సాటి జీవులను భగవంతుని సృష్టి వైచిత్రికి ప్రతీకలుగా మాత్రమే దర్శిస్తూ సాధనచేస్తే జ్ఞానం కలుగుతుందనీ, అంతవరకూ జీవులు తిరిగి తిరిగి జన్మించవలసి వస్తూంటుందని చెప్పేవాడు. అతని బోధలచేత ప్రభావితులైన వారిలో ప్లేటో, అరిస్టాటిల్, వార్కన్, అరిలియస్, సెంట్ అగస్టిన్‌వంటి వారెందరో చరిత్రలో ప్రసిద్ధికెక్కారు.

పైథాగరస్ పేరిట ఒక రేఖాగణిత సూత్రం జగద్విఖ్యాతి చెందింది. నేటికీ దానిని మన పాఠశాలలో అలాగే బోధిస్తున్నారు. నిజానికా సూత్రం అతడు చెప్పాడన్న మాట క్రీ.పూ.50 నుండి క్రీ.శ. 460 మధ్యకాలంలో వెలసిన శిశరో, డియోజనిస్ మరియు ప్రోక్లస్ వంటి ప్రఖ్యాత గ్రీకుమేధావులు ప్రచారం చేసారు. కాని యూంగే (Junge : A. concise History of Science in India). అను ప్రఖ్యాత పరిశోధకుడు అది అభూతకల్పన అని ఋజువు చేసాడు. పైథాగరస్ తర్వాత గడచిన 500 శతాబ్దాలకు చెందిన గ్రీకు సాహిత్యమంతటిలోనూ అతడీ గణితసూత్రంగాని లేక మరే ముఖ్యమైన గణిత సూత్రంగాని కనుగొన్నట్లు ప్రస్తావనేలేదు. సరిగదా క్రీ.పూ. 8వ శతాబ్దానికి చెందిన బోధాయన మహర్షివ్రాసిన శుల్బ సూత్రాలలో పైథాగరస్ పేరిట ప్రఖ్యాతమైన ఈ సూత్రం స్పష్టంగా యిలా చెప్పబడ్డది.

"దీర్ఘచతురస్రస్యాక్ష్ణయారజ్జుః పార్శ్వమణి తర్యాఙ్మణిచ ।

యత్పృథక్ భూతే-కురు తస్తదుభయం కరోతి ॥"

"దీర్ఘ చతురస్రంయొక్క మధ్యధరాంతరరేఖ (Diagonal) తో ఏర్పడే సమ చతురస్రం యొక్క వైశాల్యం మిగిలిన రెండు భుజములలో యేర్పడు సమ చతురస్రముల వైశాల్యములను కలిపినదానికి సమానమగును."

అంతేకాదు బోధాయనుడు గూడ యిటువంటి సూత్రాలు తన కంటే పూర్వకాలపు భారతీయ ప్రఖ్యాత గణిత శాస్త్రాలనుండి, అంతేకాదు ప్రత్యేకించి తైత్తరీయ సంహితనుండి సేకరించానని వ్రాసుకున్నాడు. శతపథ బ్రాహ్మణంలో గూడ ఈ సూత్రం స్పష్టంగా చెప్పబడింది.

ఇటువంటి విషయాలెన్నో ప్రఖ్యాత విజ్ఞానశాస్త్ర చరిత్రకారులు వ్రాశారుగూడ. అయినప్పటికీ పాశ్చాత్య విద్యావేత్తలు యిటువంటి వాస్తవాలెన్నింటినో మరుగుపరచి ఉత్తమమైన వైజ్ఞానిక విశేషాలన్నీ పాశ్చాత్యశాస్త్రజ్ఞులే మానవ చరిత్రలో మొదటిసారిగా కనుగొన్నారని పాఠ్య గ్రంథాలు రూపొందించి ఒక శతాబ్దం మన తలలపై రుద్దారు. అదే కథ నేటికీ కొనసాగుతుండడం మన అవివేకానికి గీటురాయి.

<u>Books on Sri Ramakrishna Paramhansa and Swami Vivekananda</u>

శ్రీ రామకృష్ణ బోధామృతము	25.00
భారతం నా అమర భారతం	20.00
జ్ఞాన యోగం	30.00
బుద్ధి యోగం	15.00
కర్మ యోగం	15.00
శ్రీ రామకృష్ణ కథామృతం-2	120.00
స్వామి వివేకానంద (2 భాగాలు)	60.00
మహాభారతం	5.00
నా అమర సందేశం	30.00
భక్తి యోగం	10.00
సందేశ తరంగిణి(కొలంబో-అల్మోరా)	40.00
వివేక సూర్యోదయము	20.00
దైవంతో సహజీవనం	100.00
భగవంతుని సన్నిధిలో భక్తులు	80.00
మువివేకానంద లేఖావళి	25.00
My Idea of Education	34.00
Karma Yoga	18.00
God Lived with Them	170.00
The Lived with God	140.00
Raja Yoga	36.00
Bhakti Yoga	16.00
Jnana Yoga	50.00
Letters of Swami Vivekananda	110.00
Reminiscences of Swami Vivekananda	100.00
Talks with Swami Vivekananda	58.00
Complete Works of Swami Vivekananda-9	110.00
Meditation and Its Methods	18.00
Vivekananda on Himself	100.00
Ramakrishna and Vivekananda	7.00
Tales and Parables of Sri Ramakrishna	45.00
Lectures from Colombo to Almora	40.00
Complete Works of Swami Vivekananda	50.00
Sayings of Sri Ramakrishna	25.00

జై సాయి మాస్టర్ !!

ప్రియ గురు బంధువులారా! జగద్గురు శ్రీ సాయిమాస్టర్ ఆశించిన ఆధ్యాత్మిక సేవలనందించడానికి, దివ్యజనని అలివేలుమంగమ్మ భరద్వాజుల ఆశీస్సులతో 'శ్రీ మంగ భరద్వాజ ట్రస్ట్' స్థాపించబడినది. సాయిమాస్టర్ భక్తులు, జిజ్ఞాసువులు-పుస్తకములు, ఫోటోలు మొదలగు వాటికొరకుగాని, విరాళములు మరియు Magazine Subscriptions మొదలగు అన్ని విషయములకు ఈ క్రింది అడ్రసును సంప్రదించగలరు. D.D.లు, M.O.లు కూడా ఈ క్రింది అడ్రసుకు పంపించగలరు.

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68
Phone :040-20063300
OR, Sri Manga Bharadwaja Trust , Ongole Branch Office
Kothapeta, Kondaiah Street, Ongole, Andhra Pradesh - 523002. Phone : 08592 233271

పూజ్య శ్రీ సాయిమాస్టర్ సేవాభిలాషులు యీ క్రింది చిరునామాలకు విరాళాలర్పించి తరించగలరు. **Magazine** మరియు **General Donations** ను **"Sri Manga Bharadwaja Trust"**, payable at Hyderabad or Ongole పేరుపై M.O., D.D.ల ద్వారా పంపగలరు

Annadanam Donations ను **"Sri Manga Bharadwaja Trust (Sai Master)"**, payable at Hyderabad or Ongole పేరుపై M.O., D.D.ల ద్వారా పంపగలరు

Ashramam Donations ను **"Sri Manga Bharadwaja Trust (Peace Foundation)"**, payable at Hyderabad or Ongole పేరుపై M.O., D.D.ల్వారా పంపగలరు

Books order ను **"Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)"**, payable at Hyderabad or Ongole పేరుపై M.O., D.D.ల ద్వారా పంపగలరు

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగారిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర	200-00
శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్ర	90-00
శ్రీ సాయి లీలామృతము	70-00
శ్రీ గురు చరిత్ర	70-00
శ్రీ సాయి సన్నిధి	75-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	75-00
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతము	50-00
సాయినాథ పూజ	20-00
సాయినాథ స్థవనమంజరి	5-00
శిరిడీ ఆరతులు	6-00
సాయిబాబాను సేవించడమెందుకు	5-00
సత్సంగము-భజన	5-00
శిరిడీ క్షేత్ర సందర్శనము	10-00
విజ్ఞాన వీచికలు	40-00
పరిప్రశ్న	40-00
మతమెందుకు?	20-00
ఏది నిజం?	25-00
ధ్యానయోగ సర్వస్వం	40-00
బుద్ధధ్యాన హృదయం	30-00
దత్తావతార మహత్యం	40-00
సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి	80-00
పురుషసూక్త రహస్యం	30-00
సాయిసూక్తి-ఆచార్యవాణి	5-00
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	45-00
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	25-00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	40-00
శ్రీ ఆనందమాయి అమ్మ	30-00
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	45-00
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా చరిత్ర	35-00
స్వామి సమర్థ (అక్కల్కోట స్వామి)	40-00
మనము-మన సంస్కృతి	55-00

ఇతర ప్రచురణలు

మహాత్ముల ముద్దుబిడ్డడు	55-00
అవధూత చివటం అమ్మ	35-00
శ్రీ సిద్ధారూఢ స్వామి చరిత్ర	40-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్మృతులు	75-00
మరో నందదీపం	55-00
ఆచార్య అమృత లేఖావళి	40-00
భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	125-00
బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము	**25-00**

BOOKS IN ENGLISH

Sai Baba The Master	110-00
Guru Charitra	70-00
Supreme Master (Swami Samartha)	60-00
Sai Baba of Shirdi and His Teachings	60-00
Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba	60-00

BOOKS IN OTHER LANGUAGES

Sadguru Sai Baba (Hindi)	100-00
Sai Leelamrutham (Kannada)	80-00
Sai Baba Jeevitha Charitham(Malayalam)	90-00
Sai Baba Leelamrutham (Tamil)	80-00
Sri Guru Charitra (Hindi)	50-00
Sri Guru Chraitra (Kannada)	99-00
Swami Samartha (Kannada)	45-00
Shirdi Arathi (Tamil)	6-00
Stavana Manjari (Tamil)	3-00

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS
c/o, **Sri Manga Bharadwaja Trust,**
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68
Phone : 040-20063300

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)", payable at Hyderabad OR Ongole

పనిచేయి, దేవుని నామముచ్చరించు, సద్గ్రంథాలు చదువు.